

Lord Ruster

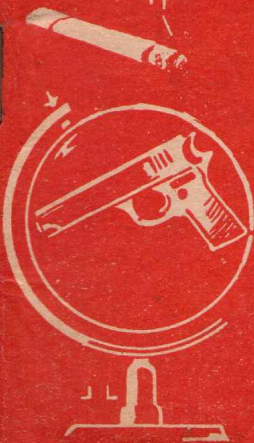
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

LIEFDE OVERWINT DE DOOD

N° 2482

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Liefde overwint de dood

HOOFDSTUK I

EEN OPTOCHT IN DE WOESTIJN

Vroeg in de ochtend van een dag, die zeer warm beloofde te worden werden de arenden op de hoogste toppen van het Ladakh gebergte opgeschrikt door de plotselinge verschijning van een vogel, veel groter nog dan zij zelve, die door hun trotse vlucht hun geweldige klauwen, waarmede zij een volwassen schaap konden grijpen en meevoeren, en hun scherpe ogen, niet ten onrechte de koningen der lucht werden genoemd.

Die vogel was niet alleen veel groter dan zij, maar maakte ook veel meer leven, waarbij echter de grote vleugels onbeweeglijk bleven.

Binnen enkele minuten was de wondervogel, anders gezegd: de vliegmaschine verdwenen, en liet de arenden achter in hun onbestreden koningschap.

Maar zij wisten dan ook niet, de trotse adelaars, dat deze vogel huns gelijke niet was, maar vervaardigd door mensenheden, en dat zijn snelheid meer dan vijfmaal zo groot was als de hunne.

Deze vliegmaschine werd bestuurd door John Raffles, de geheimzinnige avonturier, de door velen bitter gehate en de door sommigen verafgoden zwerver, goed doende waar hij kon, en straffende waar hij dat nodig oordeelde, de

schrik der politie, en het spook der boeven.

Hij was het die deze wonderbare machine had uitgedacht, en ze had samengesteld met de hulp van Charles Brand, zijn onafscheidelijke vriend en James Henderson, de reusachtige chauffeur die met zijn grote lichaamskracht hen vaak onschatbare diensten bewees.

De drie mannen hadden de nacht tevoren 'n vreemd avontuur beleefd, waarbij het hun gelukt was niet zonder gevaar een oude tempelschat in handen te krijgen, niet ver van het plaatsje Udaipur, dat meer dan duizend kilometer verder naar het westen was gelegen, welke afstand door Raffles in weinig meer dan twee uren was afgelegd.

De drie mannen waren zeer vermoed door alles wat er geschied was, en Raffles besloot daarom, zo spoedig mogelijk te landen, op een plek die daartoe geschikt was, en daar een bivak op te slaan.

Het spreekt van zelf dat Raffles onder een geschikte plaats verstond een plek, ver van de bewoonde wereld, en die was hier in overvloed te vinden. De streek daar is slechts spaarzaam bevolkt, en in het centrum in het geheel niet.

Alleen de kameel en het paard zijn hier geschikt om de mens van de ene plaats naar de andere te brengen. Gebaande wegen bestaan er niet.

De plantengroei is er schaars, behalve in de buurt van de meren, en aan de rand van de woestijn.

Nog geen kwartier geleden was de vliegmachine het Karakorumgebergte voorbijgevlogen, hetwelk door de Nederlandse onderzoekingsreiziger Visser en diens dappere, jonge vrouw is beklommen en onderzocht.

Ook was Raffles een der grote meren over gevlogen, en nu liet hij de machine langzaam dalen in de buurt van het Horpa Cho, welke laatste woord in het Hindostanisch «meer» betekent.

De maan scheen helder aan een wolkenloze hemel, en in het Oosten begon de dag reeds aan te breken. Enig te-

ken van menselijk leven was nergens te bespeuren, geen dorp, of hut.

Raffles dirigeerde de machine over het dichte woud heen, dat het meer aan alle zijden omgaf en zocht naar een plek om te landen.

Door dat bos was hij wel genoodzaakt, te landen op een punt dat zeker wel een half uur gaans van het Horpa Meer verwijderd was.

De Duivel der Lucht streek over de laatste boomtoppen, dook omlaag, en even daarna raakten de wielen de grond, de remmen werden aangezet, en binnen een afstand van nog geen zestig meters stond de reuzenvogel stil.

De drie luchtreizigers verlieten het vliegtuig, en Brand vroeg dadelijk:

— Kunnen wij hier ons kamp opslaan?

— De plek lijkt mij goed geschikt, Charles, antwoordde Raffles. Als wij in het midden van deze kleine vlakke blijven zijn wij veilig.

— Ben je dan beducht voor een overval?

— Beste Charles, ik maak je er opmerkzaam op, dat het hier krioelt van tijgers. Waarschijnlijk zijn er bij en in het meer kaaimannen, en ik spreek nog niet eens van de olifanten, jaguars en de poema's.

— Dat klinkt niet erg geruststellend, mylord, zei Henderson met een grijns-lach.

— Wij zullen dan ook voorzichtig zijn James. Wij zullen een vuur aanleggen, en daar zijn de meeste wilde dieren bang voor. Om de beurt kunnen wij waken.

— Aan het werk dus, want wij hebben onze rust zeker nodig.

— Wat zijn je verdere plannen, Edward?

— Wel, ik heb ze niet gewijzigd, Charles. Zodra wij zijn uitgerust, vliegen wij verder, in zuid-oostelijke richting, steken de Baai van Bengalen over, totdat wij het kleine eilandje bereikt hebben, dat deel uitmaakt van de Andaman groep, waar zich een van mijn geheime schatkamers bevindt.

Met grote spoed werd alles voor de nacht in gereedheid gebracht, die binnen enkele uren reeds in de dag zou zijn overgegaan.

De driemanstent werd overeind gezet, want de nacht was koel; matrassen werden neergelegd en haastig aten de drie mannen wat.

Het was goed weer, en zij behoefden de vliegmaschine niet te beschermen tegen een van die geweldige plasregens, die op deze breedte vaak voorkomen.

Henderson zou het eerst een uur of drie waken, en dan zou de dag zijn aangebroken, en behoefde men niet veel vrees meer te koesteren voor een overval van tijgers of andere roofdieren.

Zo kropen Raffles en Brand dus door de tentopening, ontdeden zich van hun knielaarzen, trokken hun jassen uit, en daarmee was hun toilet voor de nacht gemaakt. Nog geen minuut later sliepen zij, even rustig, als in hun gerieflijke slaapkamer in het herenhuis aan de Cromwell Street in Londen.

Intussen zat Henderson bij het knappende houtvuur, waarop hij nu en dan nieuwe takken wierp, met zijn Winchester tussen de knieën, op een grote zwervsteen.

Misschien dacht de reus wel aan het wonderlijke feit, dat hij nu hier zat, in het hartje van het meest onherbergzame India, in dat geheimzinnige land vol romantiek, en vol gevaren, terwijl het nog maar vier dagen was geleden, sedert hij Brigitte Bardot bewonderd had in een der Londense bioscopen.

Nu en dan liet zich enig geluid horen aan de zoom van het bos, en dan was Henderson dadelijk een en al aandacht, en tuurde scherp uit in de duisternis, die eigenlijk geen duisternis was, maar een soort van heldere schemering.

De maan zakte naar de kim, de lucht kleurde zich ijlblauw, daarna roze, en in een overvloed van kleuren vertoonde zich de zon boven de oostelijke kim, dat meedogenloze hemellichaam, dat binnen enkele uren met ongekende hevigheid mens en dier, plant en bloem zou schroeien.

In de hoge bomen begonnen de schelkleurige kakatoes, luidruchtig, hun ochtendtoilet te maken. De natuur ontwaakte. Tientallen apen met lange staarten en lenige lichamen, zaten elkander na op de hoge takken, schreeuwend en krij-send.

Hoog in de lucht zeilde een half dozijn flamingo's als een rose streep langs de hemel. Van heel ver klonk het getrompetter van een olifant.

Henderson hield het een uur uit boven het hem toegewezen schema, maar toen dreigden zijn ogen dicht te vallen; hij ging daarom Brand wekken en strekte zich zelf op diens matras uit, om onmiddellijk in slaap te vallen.

Een paar uren later was de zon zo hoog gestegen dat zij boven de boomtoppen uitkwam, en een half uur daarna werd het noodzakelijk de vliegmaschine een weinig te verslepen, en in de schaduw te zetten.

Toen Henderson ontwaakte voelde hij zich goed uitgerust en fris, evenals Raffles en Brand. Een voor een gingen zij zich verfrissen in een ondiepe kom van het meer, goed lettend op de krokodillen, want het scheen hier van deze monsters te krioelen.

In de namiddag rustten zij, want de hitte was onverdraaglijk geworden. In de lucht verschenen donderkoppen en een onweer scheen nabij. Dit dreef echter over en zij bleven rustig liggen in de schaduw, maakten zich de tijd ten nutte om hun wapens na te zien, en inspecteerden zorgvuldig alle onderdelen van de vliegmaschine.

Zo viel de schemering weer, en daar zij nu niet veel meer konden doen, besloten zij zich vroeg ter ruste te begeven, om nog voor het krieken van de dag op te stijgen.

De zon was nauwelijks achter de kim verdwenen toen zij zich weer op hun slaapzakken uitstrekten. Brand was ditmaal de eerste die zou waken.

Hij kon omstreeks drie uren daar hebben gezeten op de grote steen, die langzaam was afgekoeld toen hij zijn geweer wat steviger omklemde, en naar de zoom van het bos tuurde.

Hij had enig gerucht gehoord in de lage struiken, en het volgende ogenblik kwam een reusachtige tijger met een paar geweldige sprongen te voorschijn, maar voor Brand zijn geweer aan de schouder had kunnen brengen was het dier, luid brullend, weer onder de bomen verdwenen.

— Hé... dat is vreemd, het is alsof hij ergens voor vlucht, mompelde Brand voor zich heen. Zouden hier toch mensen in de omgeving wonen. Een ogenblik daarna stond Brand langzaam op, en luisterde met de grootste aandacht. Hij had opnieuw enig gerucht gehoord, maar ditmaal was het heel iets anders dan het ritselen van de droge bladeren, of het gebrul van een tijger. Het leek wel wat op tromgeroffel. Het moest nog zeer ver af zijn, en nu en dan scheen het weg te sterven om dan weer opnieuw op te klinken.

Brand bedacht zich niet langer, maar bukte zich naar de tentopening, en riep half luid:

— Edward. Word eens wakker. Er is iets zonderlings gaande in het bos.

Raffles, aanstonds klaar wakker, kroop op zijn knieën naar buiten, kwam naast Brand staan, en luisterde scherp toe. Ook Henderson was wakker geworden, wreef de slaap uit zijn ogen, geeuwde eens duchtig, en kwam toen op zijn beurt naar buiten.

Een ogenblik daarna vroeg hij verwonderd:

— Zijn we hier in de buurt van een stad, mylord? Het lijkt wel een jazzband die ik daar hoor?

— Ik vrees dat het heel iets anders is, antwoordde Raffles ernstig. Het geluid wordt sterker. En het komt in onze richting. Door het vuur.

Zonder iets te vragen wierpen Brand en Henderson dadelijk stenen en zand op de vlammen, die binnen enkele ogenblikken uitdoofden.

De duisternis was intenser dan de vorige nacht, want de maan was schuil gegaan achter weinig goeds voorspellende wolken.

Geruime tijd stonden de mannen daar

bijeen op alles voorbereid, klaar om dadelijk op te stijgen, als het moest, toen een rossig schijnsel zichtbaar werd tussen de hoge palmbomen, dat langzaam helderder werd.

— Kom mee. Ik moet zien wat dat is, zei Raffles kortaf. Wij zullen naar de rand van de open plek kruipen.

De drie mannen hadden hun geweren genomen, en kropen zo snel zij konden naar de rand van de open plek, waar zij zich achter het struikgewas verborgen. Het geroffel van de trommels werd steeds duidelijker, en ineens vertoonde zich het begin van een vreemde optocht onder de bomen.

Het was een stoet, die langzaam en met afgemeten stappen door het woud trok, blijkbaar langs een bestaand pad.

Vooraan liepen de muzikanten, die met de blote vuist op koperen trommels beukten of op vreemde kromme horens bliezen, die een schel geluid lieten horen.

Vervolgens kwamen soldaten, bijna twintig in aantal, het bovenlijf bedekt door een kuras van brons, en gewapend met lange gekromde zwaarden. Daarop volgden fakkeldragers, die harsflambouwen droegen, en daarop zes priesters, in lange, witte, slepende gewaden. Vervolgens schreden er, jammerend en wekladend een stuk of twaalf nog jonge vrouwen langzaam voorbij. Weer fakkeldragers, daarop vier mannen, die op hun schouders een baar droegen en achter hen een geklede slaaf, die een wit paard, prachtig opgetuigd aan de teugel voerde.

Hierop volgden opnieuw fakkeldragers en nu stapten met dreunende tred een grote olifant voorbij. Op de rug van het dier was een baldakijn bevestigd en daaronder zat een vrouw, wier trekken verborgen waren onder een sluer. Zij zat daar onbeweeglijk, met gebogen hoofd, gekruiste benen, en de handen op de borst gevouwen. Op de nek van de fraai opgetuigde olifant zat de kornak, donkerbruin van gezicht, met een gele tulband om 't hoofd gebonden. De stoet werd besloten door soldaten.

— Mylord wat heeft dat te beteken-
nen? vroeg Henderson fluisterend. Het
lijkt wel een optocht uit een revue.

Raffles wendde langzaam zijn gelaat
naar Henderson toe, en zeide:

— Een revue is fantasie, James,
maar dit is bittere, afschuwelijke wer-
kelijkheid. Het is een Suttee.

— Een Suttee? Wat is dat mylord?
vroeg Henderson nieuwsgierig.

— De lijkplechtigheid voor een groot
man, die gestorven is, een Radja, bij
voorbeeld. Zijn lichaam ligt op die baar
door de vier mannen gedragen. Dat
lichaam wordt op een brandstapel ver-
brand, James, en de jonge vrouw daar-
boven op de olifant zal dat lot moeten
delen. Zij wordt met het lijk van haar
echtgenoot levend verbrand. Dat is een
Suttee.

HOOFDSTUK II

EEN SPEL MET DE DOOD

Een sissend geluid kwam over de lippen van de reus, en zijn geweldige handen balden zich tot vuisten.

— Mylord, ik kan het haast niet geloven. Dat is toch afgeschaft? Het is toch verboden door de regering.

— Het is verboden, sinds een jaar of zeventig, James. En het wordt ook niet meer gedaan, waar een straffende hand maar kan reiken. Maar dat het nog geschiedt in de binnenlanden van India, dat heb je nu gezien. Bedenk dat het Brahmanen zijn, die deze zaken anders inzien dan wij, James. Zij handelen volgens hun godsdienstige overtuiging. Voor hen is de dood op de brandstapel iets verhevens.

— Natuurlijk als het anderen betreft, vulde Henderson grimmig de zin aan. Zij moesten er maar eens zelf toe gedwongen worden, die fanatiekelingen. Vinden die ongelukkige weduwen dat maar goed, mylord?

— Sommigen onderwerpen zich lijdzaam, anderen verzetten zich, James. Dikwijls zijn zij heel jong, maar of zij zich verzetten of niet, Brahma wil het zo en tegen diens voorschriften mag de gelovige Hindoe zich niet verzetten.

De stem van Henderson had een rauwe klank, en hij bedwong zich met moeite, toen hij er uitstootte:

— Maar nu zijn er mensen in de buurt, mylord, die een andere opvatting hebben van vrije wil. Wij zijn goed gewapend met moderne geweren; zullen wij dat beestachtige, schandelijke offer toelaten?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. Somber en strak keek hij voor zich uit. Ook hij achtte dit barbaarse offer, door een nog jonge weduwe gebracht aan een oude, machtige Radja, iets afschuwelijks. Maar wat viel er tegen te doen? Daarginds liep een stoet van zeker honderd mensen, en wellicht meer, en zij waren slechts met hun drieën. Daarbij kwam, dat de vliegmaschine niet onbewaakt achter mocht blijven, nu de nacht weer zou aanbreken.

— Ook zij zijn bewapend met geweren, James, kijk maar.

— Zij dragen geweren, mylord, maar het zijn ouderwetse, Franse Chassepots van het jaar zeventig.

— Ik ontken het niet, James, maar ik vrees dat zij met die ouderwetse geweren, als zij er ten minste mee weten om te gaan, nog heel goed een man

op drie honderd meter afstand kunnen neerleggen.

— Maar moeten wij dat dan zo maar aanzien, mylord? raasde de reus, en Brand moest hem snel de hand op de mond leggen want een paar leden van de optocht keken wantrouwend en spiedend de kant op van het bosje, waarachter de drie mannen lagen neergeknield.

Er werd daar nu een soort treur-zang aangeheven, die onzegbaar zwaar-moedig en droevig klonk onder de hoge palmen. Het waren de vrouwen, die zongen.

Eensklaps greep Brand Raffles bij de mouw, en zei zacht:

— Daar, kijk eens, een tempel. Mid-den in het bos.

Raffles keek in de aangewezen rich-ting en knikte bevestigend met het hoofd.

— Inderdaad, een tempel, aan Brahma gewijd. Het is daar, vrienden, in de onmiddellijke nabijheid van dat witte gebouw, dat de brandstapel zal worden opgericht.

— Wanneer wordt die moord ge-pleegd? vroeg Henderson op sombere toon.

— Dat heeft meestal plaats een uur voor zonsopgang, James, antwoordde Raffles. De nacht wordt doorgebracht met gebed en gezang.

— Slapen zij dan niet, mylord? vroeg Henderson gretig.

— Natuurlijk. Maar de gevangene wordt bewaakt, in een der vertrekken van het tempelgebouw. Soms zijn er een paar van haar vrouwen bij haar, maar meestal laat men haar geheel alleen, om haar te verzoenen met de dood, die haar roept.

De ogen van de reus begonnen te bliksemen, en hij zei, bijna smekend:

— Als dat zo is, mylord, dan moet er ook een kans bestaan, dat ongeluk-kige schepsel te redden. Ik kan het niet uitstaan, zoals zij daar neerzat, roer-loos als een beeld, onder haar sluier, haar handen gevouwen over haar borst. Zij leek mij niet veel meer dan een kind te zijn, mylord; laten wij toch het uiterste doen om haar te bevrijden, al

is er nog zo veel gevaar aan verbonden.

Op zachte toon antwoordde Raffles:

— Ik zelf kan het denkbeeld niet verdragen, niets te hebben beproefd om die arme vrouw te redden. Stel je dus gerust. Wij zullen een poging wagen. Laten wij de stoet volgen, en zien wat zij doen.

Onhoorbaar verlieten de drie man-nen de schuilplaats, en slopen steeds op ongeveer dezelfde hoogte met de sinis-tere optocht mede.

Maar eensklaps liet Brand een zachte waarschuwend kreet horen. De drie mannen hielden stil. Een blazend geluid trof hun oor. Op nauwelijks drie meter van hem, zagen zij een grote, gevlekte luipaard liggen, die hen met zijn groen fonkelende ogen aankeek. Zijn lange staart zweefte zijn flanken. Het roof-dier liet een dreigend gegrom horen. De reden was duidelijk. Het had zoëven een jonge antilope gevangen, en was bezig zijn prooi te verslinden. De komst van die drie mannen had hem in zijn maaltijd gestoord, en het was duidelijk dat hij niet van plan was, zijn prooi af te staan.

Brand had al een greep naar zijn re-volver gedaan, maar Raffles zei snel:

— Niet schieten. Een schot op dit ogenblik zou ons allen noodlottig kun-nen worden. Vergeet niet waar je bent.

— In een vervloekt onaangename po-sitie, antwoordde Brand nijdig.

— Beste Charles, wij zijn op verbo-den terrein. Deze grond is voor de Hin-doe heilig. Wij zijn zoëven over een ge bamboehag heengestapt. Mensenhan-den hebben die hier neergezet. Die hag omsluit het heilige tempelsterrein, en wie het betreedt, zonder daartoe be-voegd te zijn, die is des doods schuldig.

— Prettig land, gromde Henderson.

De luipaard was intussen opgestaan. Het dier scheen niet van plan, met zijn buit op de loop te gaan, zoals Raf-fles gehoopt had, hij hurkte neer, de bo-dem geselend met zijn staart, en klaar voor de sprong.

Sneller dan men van hem had kunnen verwachten, had Henderson zich voor Brand geplaatst, die het dichtst bij het roofdier was. Het lemmet van zijn breed,

sterk jachtmes blonk in het weinige licht, dat de flambouwen tot hier verspreidden.

Toen, met een onderdrukte grauwwierp de luipaard zich vooruit, en bliksemsnel stootte Henderson tegelijkertijd toe. Het jachtmes verdween tot aan het gevest in de keel van de luipaard, die in een laatste stuip trekking met zijn klauw de linker arm van de reus openhaalde.

Toen viel het levenloos en zonder enig geluid aan de voeten van Henderson, die met een grimmig lachje zijn mes met een groot palmbaad droogde en weer in de schede stak.

— Je bent gewond, James? vroeg Raffles zacht, op Henderson toetredend.

— Een schram, mylord, het heeft niets te beduiden.

— Het bloed stroomt. Hier met die arm. Die wond moet worden verbonden. Charles, haal het verbandtrommeltje uit de vliegmaschine, vlug.

Er verliepen slechts enkele minuten, eer Brand met het blikken trommeltje terug kwam, maar de reus was nauwelijks in toom te houden, zo zeer werd hij door ongeduld verteerd.

En toch was het noodzakelijk dat hij verbonden werd, want de diepe schrammen in zijn bovenarm bloedden sterk. Raffles zuiverde de wonden, en verbond ze.

Toen zei hij:

— Wij hebben alle reden om je dankbaar te zijn, James. Een schot zou alles bedorven hebben. En nu voorwaarts.

De stoet was al bijna uit het oog verdwenen, terwijl dit alles voorviel. Men zag alleen nog maar de rosse gloed der fakkels onder de bomen. De stoet moest nu dicht bij de tempel zijn.

Behoedzaam vervolgden de drie mannen hun weg, en zij behoefden niets te doen dan het smalle voetpaadje te volgen, dat zij bij toeval ontdekt hadden en dat waarschijnlijk gebruikt werd door tempelwachters.

— Eén ding begrijp ik niet, zei Brand onder het voortgaan. Waar een tempel is, moet toch ook een stad of nederzetting zijn. Waar is die?

— Die zal er stellig ook wel zijn,

amice, maar wie weet enige uren gaans ver.

Mij zou het volstrekt niet verwonderen, als er zich in de ontoegankelijke woestijnen hier en daar dorpen of nederzettingen bevonden, waarvan wij westerlingen het bestaan zelfs niet vermoeden.

Ook in dit land zijn reusachtige gebieden, waar nog nooit een westerling de voet heeft gezet; hetgeen waarschijnlijk heel verstandig is van de westerling. Hij zou er niet al te vriendelijk ontvangen worden.

— Maar wij zijn hier geen driehonderd mijlen van de Karakorum die reeds beklommen is.

— Dat zegt weinig. Drie honderd mijlen kan onder sommige omstandigheden een zeer grote afstand beduiden. Daarom houd ik het voor zeer wel mogelijk, dat hier ergens in de buurt een stad of nederzetting is. Daarbij moet je niet denken aan een verzameling huizen en straten van enige omvang. Het is echter heel goed mogelijk, en ik leid dat af uit het bestaan van die tempel, dat er hier ergens een onafhankelijk Indisch vorst leeft, op de rand van de beschaving in een prachtig paleis, omringd door de huizen van zijn gevolg, en de kazernes voor zijn soldaten. Een soort soldatenkoning dus. Maar nu stil, geen woord meer, want wij naderen de plek.

Inderdaad bevond de tempel zich op dat ogenblik nauwelijks tweehonderd passen verwijderd van het punt waar de drie mannen zich bevonden. Het was een niet zeer groot gebouw met een koepelvormig dak, en een trap van vijf treden, die toegang gaf tot de brede dubbele, uit brons gedreven voordeur.

Er was een soort voorbouw aan de tempel, door marmeren pilaren geschraagd.

De troep had halt gehouden.

De muzikanten en de soldaten hadden zich in een kring geschaard tegenover de tempelingang, en de muziek begon oorverscheurend opnieuw. Ook de vrouwen jammerden, voor een deel op de treden van de trap neergeknield, en verwonden zich het gelaat met scherp geslepen stenen, terwijl zij zich

het hoofd met as bestrooiden.

De drie mannen hadden een gunstige plek uitgezocht, om alles te bespieden wat er voorviel.

De fakkels verspreidden een tamelijk helder licht. De olifant stond een weinig bezig, een trap van wit hout met een vergulde leuning aan ene zijde voor het grote dier te plaatsen.

Toen pas kwam er langzaam beweging in de gedaante, die daar boven gezeten had.

Langzaam stond de vrouw onder de baldakijn op, en begon met wankelende schreden het trapje af te dalen.

— De beesten, siste Henderson. Een kind nog, zoals ik wel dacht. Het is ongelooflijk, dat zij de vrouw kan zijn van welke man dan ook.

— De vrouw is vooral in deze streken van India zeer vroeg huwbaar, James, verklaarde Raffles hem. Het is niets verwonderlijks, als meisjes van dertien jaar hier trouwen.

— En de bruidegom, mylord? vroeg Henderson, het hoofd schuddend over zoveel menselijke dwaasheid.

— Die kan vijftien jaar zijn, maar ook tachtig. Je schudt het hoofd, James maar 't gebeurt. Als de bruidegom maar

rijk is, dan dwingt hij eenvoudig de ouders van het begeerde meisje, het aan hem af te staan. En de echtgenoot van dat ongelukkige kind daar moet wel machtig en rijk geweest zijn, te oordelen naar de omvang van de Suttee.

Intussen had de vrouw de grond bereikt. Het leek een ogenblik alsof zij een dwaze poging tot ontvluchting wilde wagen, maar aanstonds grepen twee krijgslieden haar vast, ieder bij een arm, en sleepten haar half bewusteloos de trap op, en de witte tempel binnen.

Raffles had met ijzeren greep de arm gevat van Henderson, die vooruit scheen te willen snellen, en zei ernstig:

— Overijld handelen zou hier niets baten, James, maar wij zullen dat ongelukkige meisje trachten te bevrijden, ik waarschuw je echter dat het een spel met de dood zal worden.

— Dan zeg ik in dit geval: Beter gespeeld en verloren, dan in het geheel niet gespeeld, mylord, zei de reus eenvoudig. U kunt op mij rekenen, ik zal zo bedaard mogelijk blijven, en al uw bevelen gehoorzamen. Als ik maar zes van die gemene, bruine fanatiekelingen de hersens mag inslaan, ben ik al ruimschoots tevreden.

HOOFDSTUK III

EEN WAAGSTUK MISLUKT

Zodra de weduwe van de overleden Radja in het binnenste van de tempel verdwenen was, begonnen de soldaten en priesters met de oprichting van de brandstapel.

Deze werd geplaatst juist voor de tempel, op een afstand van ongeveer vijf en twintig passen. De tempel stond aan een open plek in het bos. De harde bladeren van de palmen wuifden over het koepelvormige dak. Het vorderen van de bouw van de brandstapel ging vrij langzaam en deze kon ongeveer een voet boven de grond zijn, toen er een personage ten tonele verscheen, die de drie bespieders nog niet hadden gezien.

Het was een man, die langzaam kwam aanrijden uit het bos, gezeten op een fraaie schimmel, en gevolgd door een viertal lieden, die er uitzagen als lijfwachten. Zij droegen een soort kuras van gepolijst koper, een lang, recht zwaard, en in de rechter stijgbeugel rustte het uiteinde van een speer, die zeker wel drie meter lang was.

De man op de schimmel droeg een wit gewaad, en een witte tulband, aan de voorzijde versierd met een robijn, waarvan men de schitterende facetten

zelfs op deze afstand kon waarnemen. Zijn gelaat was bruin, maar de trekken waren niet te onderscheiden; alleen viel op te merken, dat hij een spits geknipte, gitzwarte baard had. Aan een bandelier van gouddraad hing een kromme sabel met een greep van bewerkt ivoor. Hij zat daar trots en ongenaakbaar op zijn prachtig paard, en het leed geen twijfel, dat hij hier te bevelen had, en de meester was.

Met de linker vuist in de zijde gesteund keek hij een poos naar het bouwen van de brandstapel.

Daarop steeg hij van zijn paard, dat dadelijk bij de toom gegrepen werd, door een toeschietend volgeling, en ging met langzame schreden naar een ander deel van de open plek waar de dragers waarschijnlijk de baar hadden neergezet, ofschoon de drie mannen die niet konden zien.

De man in het wit bleef daar staan, raakte met de toppen van de twee eerste vingers zijner rechterhand voorhoofd, mond, en borst aan, en scheen in gebed te verzinken.

Vervolgens ging hij de tempel binnen, gevolgd door zijn lijfwacht.

Geruime tijd verstreek. Toen kwam

de man in de witte mantel weer te voorschijn, daalde de trappen af, zonder de jammerende vrouwen met een blik te verwaardigen, besteeg zijn paard, en reed langzaam weg, door zijn mannen gevolgd.

— Een bloedverwant van de overledene? bromde Henderson met een korte lach.

— Niet spotten, James, beval Raffles streng. Die lieden mogen een godsdienst aanhangen, die voor ons wellicht onbegrijpelijk is, zij zijn daarin opgevoed en hangen deze aan.

— U hebt gelijk, mylord, ik vraag excuus, zei Henderson verlegen. Ik kan alleen maar denken aan die ongelukkige vrouw, en dat doet mij al het andere vergeten. Zou het zijn zoon geweest zijn?

— Het kan zijn, omdat een zoon de enige van de familie is, die aanwezig mag zijn bij een Suttee. Maar het gebeurt niet vaak, en meestal zijn priesters, slavinnen en soldaten de enigen, die van het gruwelijke schouwspel getuige mogen zijn.

— Wordt die ongelukkige vrouw vast gebonden?

— Neen, want dat zou de schijn kunnen wekken, alsof zij niet vrijwillig de dood inging. Maar als zij van de brandstapel zou trachten te springen, dan zou men haar dat beletten.

— Afschuwelijk, mompelde Brand, die verbleekt was. Ik kan niet begrijpen dat zulke dingen in dit land nog voorvallen.

— Veel vaker dan wij Engelsen weten, Charles, antwoordde Raffles zacht. Er gebeuren hier nog dingen, die ten hemel schreien, maar die wij niet kunnen onderdrukken, omdat ze ons niet bekend zijn. Mensenoffers zijn nog lang niet overal afgeschaft, geloof dat maar gerust, en in de duistere binnenlanden verricht de offerpriester met zijn zwaard nog bij iedere nieuwe maan zijn bloedig werk op het offerblok.

— Wie zijn de offers, mylord? vroeg Henderson.

— Voornamelijk jonge meisjes, maar ook wel kinderen, James. En het ongehooflijke is dat de ouders in de meeste gevallen hun jongstgeborene met vreug-

de ten offer brengen, in de vaste overtuiging, dat de goden hen zelve later met gunstbewijzen zullen overladen, tot in het vierde en vijfde geslacht. Maar stil, ik geloof dat het werk bijna ten einde is.

De brandstapel was op dat ogenblik tot een hoogte van bijna twee meter gerezen. Door dunne boomstammen werden de takken aan de vier hoeken bijeengehouden.

Het was op dat tijdstip bijna middernacht, maar de drie mannen letten niet op de tijd, al hun zintuigen waren gespannen, en ieder voor zich dacht na over het beste plan, door die haag van bewakers heen te dringen en de ongelukkige vrouw te bevrijden uit de handen van die fanatieke priesters.

De soldaten hurkten bijeen, en legden hun wapens naast zich neer. Aanstonds zouden zij zich uitstrekken in de mulle aarde om enige uren te rusten voor zij moesten helpen de weduwe van de Radja op de brandstapel neer te leggen.

De trommen en de horens zwegen. De vrouwen echter bleven nog enige tijd jammeren, totdat zij uitgeput in slaap vielen, waar zij lagen.

De olifant stond roerloos als uit brons gegoten te slapen tegen de stam van een palmboom, die onder zijn gewicht boog. Dicht daarbij stond het paard dat aan de dode had toebehoord, en dat over enige uren na hem eveneens verbrand zou worden.

Nu en dan klonk in de stilte het gebrul van een tijger, wellicht aangelokt door de lucht van het paard, dat dan onrustig de kop ophief en de oren in de nek legde.

Maar de roofdieren schenen te worden afgeschrikt door de wachtvuren, want zij bleven op een behoorlijke afstand.

Ongeveer te middernacht zei Raffles, die enige tijd had nagedacht.

— Als wij het willen wagen de vrouw te bevrijden, dan moeten wij nu in actie komen, want wij hebben op zijn hoogst nog maar drie uren voor ons, niet langer.

— Hoe komen wij de tempel binnen?

vroeg Brand.

— Dat is wel de grootste moeilijkheid, denk ik, zei Raffles. Er valt natuurlijk niet aan te denken, langs die wachtvuren te komen aan de voorzijde, en langs die troepen slapende soldaten, want zij zullen wel niet allen slapen en het is voldoende, dat een er van wakker is, en ons ziet, om alles te doen mislukken.

— Laten wij dan een omtrekkende beweging maken, mylord en zien of wij aan de achterzijde van de tempel een gaatje kunnen vinden om binnen te sluiten.

— Dat zal de enige manier zijn, James. Meestal hebben deze tempels slechts één enkele ingang, en de ramen zijn zeer smal en hoog aangebracht. Echter, het moet gewaagd worden.

— En de vliegmachine? vroeg Brand.

— Niemand onzer is hier te missen, wij moeten dus maar hopen, dat de wilde dieren er niets aan zullen vernielen.

De moeilijke manoeuvre begon.

De drie mannen moesten in een hoog om het kamp van priesters en soldaten heengaan, en tot tweemaal toe, moesten zij doodstil blijven staan omdat op enige afstand een tijger als een schim voorbijloop, die zich waarschijnlijk naar een drinkplaats begaf aan het meer.

Het duurde bijna een vol uur, alvorens zij na een moeilijke tocht dwars door de rimboe en telkens genoodzaakt zijnde om het kapmes te gebruiken, de achterzijde van de tempel door de bomen zagen schemeren.

Een deur of poort was nergens te bespeuren, en de weinige vensters waren zo smal, dat men er nauwelijks de hand doorheen kon steken. Het waren eigenlijk niets meer dan lange gleuven in de muur, en de onderkant ervan was zeker twee meter boven de grond.

Het enige voordeel was dat de achterzijde van de tempel blijkbaar niet werd bewaakt, want nergens viel enig spoor van leven te bekennen.

Van de goed verborgen plek waar zij zich bevonden, konden Raffles en zijn vrienden ongestoord en ongemerkt de toestand opnemen.

Raffles kroop nog wat verder naar voren, tot verder te gaan te gevaarlijk zou worden, en nam nauwkeurig het gebouw op.

Toen hij terugkeerde, stond zijn gelaat ernstig, en hij zei hoofdschuddend:

— Ik vraag mij af, hoe wij er in moeten komen.

— Zouden wij niet met onze houwelen die smalle openingen kunnen verwijden, mylord? Het zijn toch maar stenen?

— Niet aan te denken, James, de eerste slag van een houweel zou ons verraden.

— Laten zij maar opkomen, zei Henderson woest.

— Dat is dwaasheid, James, zei Brand hoofdschuddend. Tegen een overmacht van honderd gewapende mannen kunnen wij niets aanvangen.

— Laten wij dan die tempel met een paar van onze handgranaten opblazen, mijnheer Brand, prevelde Henderson, gemarteld door het denkbeeld, dat daar binnen een jonge, weerloze, onschuldige vrouw de vuurdood moest ondergaan. Wij moeten nog van die dingen in een kist aan boord van de vliegmachine hebben.

Raffles keek de brave kerel met zijn doordringende, grijze ogen strak aan, en zei:

— Wat je voorstelt is onmogelijk, James, de muren zijn te dik en voor wij er twee hebben kunnen gooien, komt de hele troep op ons af. Slechts met list zal hier iets te bereiken zijn. Wij hebben nog twee uren voor ons, wij moeten trachten iets te verzinnen. Jullie beiden blijft hier wachten; ik ga de toestand aan de voorzijde van de tempel eens opnemen. Wie weet doet zich een gelegenheid voor die wij te baat kunnen nemen. Blijf hier precies op dezelfde plek en let op de tekens die ik geef. Ik hoop niet lang weg te blijven. Misschien kan ik een keldergat, of iets dergelijks ontdekken.

Raffles kroop weg in de duisternis, zonder enig vermoeden, dat het nog vrij lang zou duren, voor hij inderdaad zijn trouwe vrienden zou terug zien...

Hij liep in gebukte houding voort, nu

en dan staan blijvende om te luisteren. totdat hij ter rechter zijde van de tempel was gekomen. Deze kant werd flauw beschenen door het licht van twee flambouwen, die op enige afstand aan ijzeren stangen waren bevestigd, die met het uiteinde in de grond waren gestoken.

Ter hoogte van de grond meende hij in het marmer van de tempelmuur een donkere plek te zien. Zou dat wellicht een keldergat zijn?

Voorzichtig kroop hij naderbij om het te onderzoeken, maar nauwelijks had hij de open ruimte bereikt, naast de tempel, of een doordringende schelle waarschuwingskreet deed hem als het ware verstijgen. Op vijf passen afstand was een donkere gedaante opgesprongen, die verborgen was geweest in de schaduw van een palmboom, en met opgetrokken zwaard op Raffles toe snelde. Met een onwillekeurig gebaar tastte Raffles naar zijn revolvertas, maar bleef midden in dat gebaar steken, want hij begreep dat een schot de hele troep zou alarmeren. Met de armen

over elkaar gekruist bleef hij staan.

De Hindoe, ziende dat de blanke geen weerstand bood, riep iets, maar dat was niet meer nodig, want Raffles zag zich dadelijk omsingeld door een stuk of zes soldaten, die allen hun zwaarden hadden getrokken.

Hij had nog zijn dolk, maar hij begreep dat hij daarmee niet veel kon uitrichten.

Luid en doordringend klonk zijn stem:

— Ik ben ontdekt, jongens, maar ben ongedeerd. Tracht mij te volgen, en redt in ieder geval de vliegmachine.

Raffles had deze woorden uitgeroepen in de geheime taal, die alleen Brand verstond, en zelfs al hadden de Hindoes Engels gekend, dan nog zouden zij niets hebben begrepen van die uitroep, die zij beschouwden als een reeks angstkreten.

Het volgende ogenblik was Raffles gegrepen, zijn armen werden met een riem op zijn rug vastgesnoerd en snel werd hij voortgedreven langs het brede pas, dat kort tevoren gevolgd was door de ruiter in zijn wit gewaad en zijn vier volgelingen.

HOOFDSTUK IV

AMINDA

De hemel begon zich in het oosten rood te kleuren en plotseling, geheel onverwacht, werd de rust rondom de tempel verbroken.

De koperen trommen werden geroerd en de trompetten deden hun schrille klaagtonen horen.

De priesters, ontwaakt uit hun slaap, knielden neer, en begonnen hun gebeden te prevelen, het gelaat naar het oosten gekeerd.

Onder de palmen echter heerste nog een diepe duisternis, slechts verlicht door het schijnsel der flambouwen.

De klaagvrouwen ontwaakten uit hun korte slaap, kwamen langzaam overeind en vervulden opnieuw de lucht met hun weeklachten.

Door iemand die onzichtbaar bleef, werd luid op een gong geslagen, welk geluid ver onder de bomen voort dreunde, en met een klagende klank wegstierf. De soldaten vormden een wijde kring tegenover de tempel. Sinister stond daar de grote brandstapel, vlak voor de ingang.

Vier soldaten hadden zich aan de hoeken geplaatst, met de lans in de vuist.

Terwijl het geluid van de trommen in kracht toenam, naderden langzaam

en afgemeten vier mannen, geheel in het wit gekleed, de kleur van de rouw, die op hun schouders de baar droegen, waarop het lijk van de Radja lag uitgestrekt.

Plechtig werd het lichaam naar de brandstapel gedragen, zes soldaten hieven het lijk hoog boven hun hoofden, en legden het neer op de brandstapel. De ochtendwind deed heel even de lange haren van de sneeuw witte baard, die tot bijna aan de gordel reikte, opwaaien.

Het lijk was geheel gekleed, en droeg zelfs de gordel van gouddraad en alle sieraden, welke de vorst in zijn leven placht te dragen.

Enige minuten verstreken; toen gingen de priesters langzaam de treden op, die naar de tempeldeur voerden, en stelden zich ter weerszijden op de drempel op.

Met een grote, als goud blinkende sleutel opende de opperpriester, een rijzig man met een golvende baard en een grote tulband op het hoofd, de deur van de tempel, en trad er binnen.

Luider en luider klonk het geweeklaag van de vrouwen, luider het gedreun van

de trommen en de klaagtonen van de horens.

De klaagvrouwen waren mede naar binnen gegaan, en na een paar minuten verscheen de jonge weduwe, ondersteund door de opperpriester, klein en nietig, zoals zij daar, half bewusteloos, aan zijn zijde zich voortsleepte.

De sluier was teruggeslagen, en men kon nu haar gelaat zien, dat heel knap en regelmatig was, maar nu asvaal van doodsangst.

Een ogenblik bleef zij wankelend staan op het zien van de noodlottige houtstapel, maar met zacht geweld voerde de opperpriester haar de treden af, en met oorverdovend geweld lieten de trommen zich horen, om het gejammer van het slachtoffer te overstemmen, wanneer aanstonds de vlammen haar lichaam zouden schroeien.

Zoals zij daar stond, de ongelukkige weduwe, gelek zij meer op een kind, dan op een volwassen vrouw. Zij droeg een schoon gewaad, van zilverachtige blauwe zijde, bestikt met figuren van zilverdraad.

In het zwarte haar waren witte bloemen gestoken en aldus zag zij er uit als een bruid, die naar het altaar zal worden gevoerd, het altaar dat een brandstapel was.

Terwijl de klaagvrouwen opnieuw uitbarstten in hartverscheurende jammerklachten voerde de opperpriester het ongelukkige vrouwtje langzaam naar de brandstapel, terwijl hij, als beschermend, zijn arm om haar tengere schouders geslagen had. De donkere ogen van de jonge vrouw keken als geëxalteerd, strak voor zich uit, naar de stapel takken, naar de soldaat met zijn fakkel, naar de stille gedaante daar boven, en het lichte opwaaien van de witte baard.

Een tweede soldaat plaatste een ladder van bamboe tegen de brandstapel, en plaatste zich daarnaast om het slachtoffer te omvatten en omhoog te tillen.

Terwijl luider en luider de gebeden van de priesters klonken, en er als waanzinnig op de trommels werd gebeukt, geschiedde er iets onverwachts

zo plotseling dat niemand goed begreep wat er eigenlijk aan de hand was.

De soldaat, die de flambouw vasthield had die fakkel met kracht op de grond gegooid vlak voor de voeten van de opperpriester die geschrokken een stap achteruit deed, en daarbij het slachtoffer moest loslaten.

De soldaat greep haar onmiddellijk met zijn linkerarm vast en slingerde haar over zijn schouder.

De soldaat bij het laddertje wilde dit beletten, maar de ander lichtte zijn rechter voet op, en plantte hem deze met zoveel kracht in het kuiltje van de maag dat de soldaat omver tuimelde, met zijn achterhoofd op een steen viel, en buiten kennis bleef liggen.

Met zijn lichte last op de schouder rende de soldaat, een boom van een kerel en zeker wel een hoofd groter dan een van allen die daar bijeen waren over de open plek voor de tempel naar de woudzoom.

Nu kwam er beweging in de troep en een paar soldaten snelden de soldaat, met zijn menselijke last na, maar er kraakten een paar schoten en de achtervolgers vielen neer.

De bronzen helm viel de vluchteling van het hoofd en er werd een bos rosig haar zichtbaar, dat zeker niet van een Hindoe was. Wat de ontvoerde vrouw betreft: zij hing bewusteloos in de armen van de reus, die de last bijna niet scheen te voelen.

Een dolle woede maakte zich meester van de Brahma-priesters, die zich hun prooi zagen ontgaan, op hetzelfde ogenblik dat het offer zou worden gebracht.

De zogenaamde soldaat bereikte hijgend, maar zeer voldaan de rand van het bos, en vond onder de bomen Brand, die hem haastig toefluisterde.

— Prachtig gegaan, maar als de gesmeerde bliksem naar de vliegmaschine. Over een uur is het volop dag, en dan zullen wij misschien kunnen ontdekken waarheen men mylord heeft gebracht. Ben je erg vermoeid?

— Welnee, Mijnheer Brand, antwoordde Henderson lachend onder het voortlopen. Het kleine ding weegt bijna niets. Worden wij gevolgd?

Brand wierp een blik door de bomen heen achter zich, en antwoordde.

— Ja, daar komt een stel soldaten aanzetten. Laten wij voortmaken, zij hebben vuurwapens bij zich, naar het schijnt.

De twee vluchtelingen hadden een voorsprong van hoogstens vijftig meter maar hun voordeel was, dat de bomen dicht op elkander stonden, dat het hier nog tamelijk donker was, en dat zij zich begaven in de richting van de grote vlakke waar de soldaten hen wel niet zouden zoeken.

Gelukkig hadden zij snel het voetpad teruggevonden, en volgden dit, waarbij Brand achteruit lopend, de achterhoede vormde, met een revolver in iedere hand want het toeval had hem het wapen van Raffles doen terug vinden.

Tot zijn onuitsprekelijke vreugde zag hij dat de achtervolgers nog altijd de zoom van het bos volgden en hen op een heel andere plek zochten dan waar zij zich bevonden.

Binnen enkele ogenblikken hadden zij de rand van de vlakke bereikt, en hier waar geen bomen stonden, was het lang zo donker niet als in het bos, dat zij zoëven verlaten hadden, trouwens over een kwartier zou de dag zijn aanbroken.

Maar ineens bleef Brand staan. In het midden van het veld waren duidelijk de omtrekken te zien van de vlieg-machine, maar onder een der vleugels bewoog zich iets. En eensklaps zag Brand het fonkelen van twee grote, groene ogen.

— Een tijger, mompélde hij.

— Is dat dier gek geworden? mopperde Henderson. Schiet hem neer, mijnheer Brand. Wij hebben geen tijd te verliezen.

— Ten eerste heb ik geen geweer, James, en ten tweede zou een schot op dit ogenblik onmiddellijk die Brahmanen hier brengen en dan zouden wij geen kans hebben om op te stijgen.

Henderson gaf geen antwoord. Hij liet zijn lichte last van de schouders glijden, en gaf de jonge vrouw over aan Brand, die hem verbaasd aankeek.

— Wat ga je doen? vroeg hij onge-

rust.

— Dat dier afmaken, mijnheer Brand. En omdat er niet geschoten mag worden, zal ik het hiermee doen.

Henderson trok het brede, blinkende zwaard uit de schede, dat bij zijn uitrusting als soldaat behoorde, dat behoorlijk zwaar was, maar dat hij behandelde, alsof het een gilettemesje was.

— Niet doen, stamelde Brand verschrikt. Wat wil je met die sabel tegen een tijger beginnen?

— Mijnheer Brand, mylord heeft mij wel eens verteld, dat de Siksh alleen met hun yatagan gewapend, een tijger aandurven. En dat zou ik niet kunnen met een ding dat tweemaal zo lang is?

Het was op dit ogenblik dat de jonge vrouw weer bij kwam, en met grote verwonderde ogen om zich heenkeek.

— Wees maar niet bang, lieve dame, zei Brand hoffelijk, zodra hij zag dat de jonge vrouw was bijgekomen. Wij zijn vrienden, maar zij zitten ons op de hielen, vervolgde Brand. Kunt u zich even staande houden? Er is daar een tijger, die onze vlieg-machine niet schijnt te willen verlaten.

— Niet schieten. Als het te vermijden is, dan vooral niet schieten, fluissterde de jonge vrouw ontzet. O, ik smeeek u mij te doden, voor ze mij weer in handen krijgen.

Brand gaf geen antwoord. Al zijn aandacht was nu bepaald bij het gevecht, dat zou ontstaan. Hij zelf had zijn mes getrokken om Henderson te kunnen bijspringen, als het moest. Doodsbleek zag hij, hoe de reus onbevreesd de tijger tegemoet ging, die zich dof-grommend gereed scheen te maken tot de sprong.

Henderson stond wijdbeens, op ongeveer drie meter afstand van de tijger, en toen het hem te lang duurde wierp hij met de linker hand met kracht een steen naar het dier.

Ineens was de tijger overeind, en nam zijn sprong. Sneller dan men van zulk een zware kerel verwacht zou hebben, week Henderson een weinig terzijde, en sloeg uit alle macht toe met het vlijmscherpe, zware wapen, naar de hals van het monster.

Het was meteen raak. Zonder enig geluid te geven, in zijn laatste sprong geremd, viel de tijger neer. Het zwaard had hem de kop bijna volkomen van de romp gescheiden. En het was een der grootste tijgers, die Brand ooit gezien had.

Hij verloor echter geen tijd met lofuitingen, en drong aan:

— Aan boord. Aan boord, vlug. Gij hoeft niet bang te zijn lieve dame; het is natuurlijk volkomen vreemd voor u, maar ik verzeker u dat het ongevaarlijk is.

— Ik ben niet bang, zei de jonge vrouw glimlachend, en met de voet op het stalen laddertje naar de cockpit. Ik heb herhaaldelijk in vliegmachines gezeten.

Brand voegde de verbazing op het horen van deze mededeling bij die, welke hij ondervonden had, toen de weduwe van de Radja voortreffelijk Engels bleek te spreken, en hielp haar zwijgend instappen. Henderson volgde. Brand was de laatste, en nam onmiddellijk achter de stuurknuppel plaats.

Toen echter wendde hij zich hoffelijk om, en stelde zich zelf en Henderson voor:

— Mijn naam is Charles Brand, secretaris van Lord William Aberdeen, Londen. De man die u redde heet James Henderson, en hij is behalve chauffeur

ook nog een held en zo sterk als een hercules.

— O, ik kan u niet genoeg danken, zei de jonge vrouw zacht, terwijl haar fluweelzwarte ogen vol dankbaarheid naar de reus keken, die bloosde als een jong meisje. Ik heet Aminda en de Radja van Sindra was mijn echtgenoot.

Brand boog hoffelijk, maar Henderson vroeg nieuwsgierig, terwijl de schroef begon te wentelen:

— Excuseer, Mrs. Aminda, maar ik zou graag weten hoe oud mijnheer uw man was?

— Drie en tachtig jaar, antwoordde het jonge weeuwtje glimlachend.

Henderson nam de jonge vrouw een ogenblik peinzend op, en kwam toen met vaste stem tot het besluit:

— Dan had de oude heer toch ruim de tijd gehad, om te begrijpen, dat hij voor u wel een beetje te bejaard was. Hij had uw overgrootvader kunnen zijn.

Misschien wilde hij nog meer zeggen, maar de schroef was met oorverdovend lawaai gaan draaien, de Duivel der Lucht kwam in beweging, de wielen raakten los van de bodem en het toestel verhief zich in de lucht, juist toen de achtervolgende soldaten aan de rand van de vlakte verschenen, en in machteloze woede nun lange lansen het vliegtuig achterna wierpen.

HOOFDSTUK V

DE TOCHT DOOR DE VLAKTE

Bijna een uur ver werd Raffles, zonder aan verzet ook maar te kunnen denken, meegevoerd door het woud steeds langs de gebaande weg, die de stoet had gevolgd, en zonder dat er een enkel woord gesproken werd.

Een paar malen hadden zijn bewakers op fluisterende toon enkele woorden met elkander gewisseld, maar ofschoon hij verscheidene Indische dialecten goed sprak en verstond, had Raffles niet kunnen opvangen, wat zij zeiden. Maar de blikken die zij hem daarbij hadden toegeworpen beloofden weinig goeds.

Plotseling bereikten zij de zoom van het bos, en het licht van de zon, die zoëven boven de horizon was opgekomen, bestraalde een volledig kamp, bestaande uit een stuk of tien grote tenten. Er waren ook wagens, met vier even grote wielen, waarvan de spaken en velgen verguld waren. Enige van die wagens hadden een kap, die geheel kon worden afgesloten. Zij herinnerden Raffles levendig aan de reiswagens der middeleeuwen, zoals de edelen en de rijke burgers die gebruikten.

Er waren enige werklieden of slaven in dat kamp bezig met het afbreken

van een der grootste tenten, die versierd was met gouden kwasten, en met een zijden standaard aan de ingang, die op de ochtendwind uitwapperde.

Enige paarden stonden aan piketlijnen, rustig te grazen. Het was duidelijk dat men bezig was, hier alles in gereedheid te brengen voor het opbreken van een kamp.

Raffles leidde hieruit af, dat het doel van de tocht nog veel verder was, en dat allen die naar de tempel waren getrokken, in wagens en te paard daar heen waren gekomen.

Terwijl enige soldaten hem omringden, liepen twee anderen het kamp binnen, en spraken snel en opgewonden met de slaven, die met het afbreken van de grote tent bezig waren.

Na een oogenblik kwamen zij terug, en zeiden op luide toon tot de anderen:

— De maharadja is reeds doorgestaan naar Mandrapora.

Ditmaal had Raffles het goed verstaan. Hij kende de naam Mandrapora. Het was de hoofdstad van een klein rijkje, maar dat in zijn geheel toebehoorde aan de Radja. Hij was een onafhankelijk vorst, en niemand reenschap verschuldigd, behalve dat hij be-

lastingen moest opbrengen, die met de grootste moeite geïnd werden, want Mandrapora lag ver van enig spoorwegstation, weken reizen zelfs, aan de rand van de woestijn.

De Radja had daar als het ware onbeperkt gezag, en kon met zijn onderdanen, ongeveer twintig duizend in getal, doen en laten wat hij verkoos. Men vertelde elkander wonderen van zijn onmetelijke rijkdommen. Die verhalen hadden de oude Radja getroffen, wiens lijk thans op de brandstapel lag. Zijn neef had nu al die rijkdommen geërfd, en trad nu in zijn plaats op als onbeperkt heerser over dat kleine rijkje dat eigenlijk alleen maar uit de hoofdstad Mandrapora bestond, en uit enige honderden vierkante kilometers onontgonnen gebied maar waarvan men zei, dat zij nog rijk moesten zijn, aan goud- en zilverbijlen.

Even werd er beraadslaagd en daarop beval de aanvoerder der soldaten, een der reiswagens gereed te maken.

— Ik heb liever een paard, zei Raffles rustig.

De man keek hem verwonderd aan, en zei toen langzaam:

— Hij spreekt onze taal, die christenhond.

— Dat doe ik, maar je kunt er die benaming gerust afdelen. De ogen van de soldaat bliksemde, en hij riep:

— Je hebt de heilige tempelgrond betreden, gjaur. Daarop staan zware straffen. De maharadja moet daarover beslissen. Wij gaan er nu heen.

— Maar het liefst op een paard, zei Raffles rustig. Die wagens zien er zeer schilderachtig uit, maar, helaas, hebben zij geen veren, en naar wat ik hier van de wegen gezien heb, geloof ik niet, dat het reizen daarover in zulk een voertuig tot een aangename uitspanning kan worden gerekend.

De aanvoerder van het troepje scheen een ogenblik met zich zelf te rade te gaan. Toen bedacht hij zeker dat er moeilijk een wagen gemist kon worden, die slechts door één persoon gebruikt zou worden, en hij zei kortaf:

— Je zult een paard hebben, gjaur. Maar denk niet, dat het ontvluchten

je daardoor gemakkelijker zal worden. Eén verdachte beweging, en je bent des doods.

Hij wenkte, en een paar slaven kwamen aanlopen. Ook de soldaten waren op deze plek waarschijnlijk allen te paard gekomen, want het duurde niet lang, of men bracht hun rijdieren aan, die nu gezadeld werden. Daarop werd er een paard voor Raffles uitgezocht, en Raffles bemerkte glimlachend, dat men zeker niet het beste en snelste had gekozen. Hij zei echter niets, en keek rustig toe hoe het gezadeld werd.

Hij begreep, dat de nieuwe Radja aanstonds was verder gereisd naar zijn hoofdstad, en niet aanwezig had willen zijn bij het brandoffer. Dat leek hem een gunstig teken. Hij had niet durven breken met het duizenden jaren oude gebruik, maar hij had er ook niet bij tegenwoordig willen zijn; hij was dus geen bloeddorstig, harteloos tiran.

Het duurde vrij lang voor alles was gereed gemaakt voor de reis, die blijkbaar minstens een dag in beslag zou nemen, want een pakpaard kreeg levensmiddelen en een tent te dragen. Dat bewees dat men onderweg althans éénmaal zou moeten overnachten.

Maar eindelijk konden dan toch al ten te paard stijgen, waarbij Raffles moest worden geholpen, want de aanvoerder stond er op, dat zijn handen op zijn rug gebonden bleven. Hij kon zijn paard dus niet besturen, behalve met de knieën, maar het dier liep rustig mee tussen zijn rasgenoten, en gevoelde blijkbaar dadelijk, dat het een goed ruiter op zijn rug droeg, al kon die dan zijn handen niet gebruiken.

De tocht was begonnen, en alda hield ieder spoor van een weg op.

Men moest weer door een bos trekken, hetgeen uren duurde, en toen de kleine troep eindelijk de boszoom bereikte, en de halve duisternis onder de palmen achter zich liet, keek de aanvoerder van de afdeling soldaten met iets als verbijstering naar Raffles, die zeer kalm zijn paard bestuurde met zijn beide vrije handen.

— Je hebt je dus weten te bevrijden, blanke? vroeg hij dreigend.

— Ik ben zo vrij geweest. Dit is wel zo gemakkelijk, en voor vluchten behoef je niet bang te zijn. Ik heb geen wapens, ik heb geen dekking, ik heb geen voedsel, ik zou mij niet tegen wilde dieren kunnen verdedigen, en spoedig verdwalen.

De aanvoerder scheen iets voor dat argument te gevoelen, want hij bromde iets in zijn zwarte baard, en vroeg toen uit nieuwsgierigheid:

— Hoe deed je het?

— Heel eenvoudig, ik heb het touw aan de kartelige rand van het zadel onder dekking van de schemering in het bos stuk geschuurd.

De aanvoerder monsterde Raffles even en vroeg:

— Hoe kwam je hier? Was je alleen? Je spreekt onze taal zeer goed, en je moet geweten hebben dat het terrein verboden was, behalve voor ingewijden.

— Dat wist ik heel goed, zei Raffles kalm. Ik wilde de jonge vrouw van de vuurdood redden.

De ogen van de aanvoerder flikkerden onheilspellend, toen hij Raffles toebeet:

— Dat zou je het hoofd hebben gekost blanke hond.

Raffles zweeg. Zijn ogen waren omhoog gericht. Hij zocht de hemel af, of daar soms niet een zilverachtig grijs stipje te zien zou zijn...

Hij zag echter niets dan enkele kleine witte wolkjes, die wegdreven naar het westen. De zon blakerde aan de hemel, en Raffles had van een paar grote bladeren een soort hoofddeksel gefatsoeneerd, om zijn hoofd tegen die brandende zonnegloed te beschermen. Zijn slappe hoed had hij verloren.

Het liep naar de middag, toen een der soldaten een kreet slaakte, en met zijn lans naar het Zuiden wees.

In de verte scheen een stofwolk in hun richting over de vlakke te rollen. Met scherpe stem gebod de aanvoerder halt. Aller aandacht was zo strak op dat naderende wolkje gericht, dat Raffles toen gemakkelijk had kunnen ontvluchten. Hij dacht er evenwel geen moment aan. Hij zou zeker jammerlijk

hebben moeten omkomen in die woestijn van zand en dorre struiken, zonder water, zonder voedsel en zonder wapens. Terugkeren naar de plek waar de vlieg-machine geland was, was waanzin, want zijn vrienden waren daar stellig niet meer. En al was dat wel zo, hoe zou hij ongezien over de vlakke komen, en het er levend afbrengen? De paarden hadden al vier uren gelopen en hij zou voor die tocht minstens een dag en een nacht nodig hebben. Neen, het was wel zo veilig, kalm mee te gaan met deze goed bewapende lieden, die voedsel hadden en water.

Intussen hadden zich enige gedaanten losgemaakt uit de stofwolk, en drie ruiters naderden in gestrekte draf, en hielden hun met schuim overdekte paarden met een ruk in. De voorste, een magere kerel, met een ouderwets geweer bewapend, riep iets in de taal van zijn land, dat Raffles deed beven van vreugde.

Hij had verstaan, dat zijn twee dappere vrienden er in geslaagd waren het ongelukkige jonge vrouwtje te redden van de vuurdood. Zij hadden zich met haar uit de voeten weten te maken. Zij waren vrij.

De aanvoerder kwam dreigend op Raffles toerijden, en zei met ijzingwekkende kalmte:

— Je hebt gelogen, christenhond. Je was niet alleen. Nog twee mensen waren bij je, jullie hebben Aminda ontvoerd, die onze Meester had moeten vergezellen naar de velden der gelukzaligen. De maharadja zal je daarvoor straffen. Op weg. En spoed gemaakt, want de dag vordert.

De stoet zette zich weer in beweging, maar de drie boodschappers bleven achter, om hun uitgeputte paarden wat rust te gunnen. Ver achter hen kwam zeker het gros van de troep, de vrouwen, de soldaten, de priesters, die onverrichterzake naar de geheimzinnige stad in de bergen moesten terugkeren.

Raffles werd nu veel nauwkeuriger bewaakt dan tot dusverre.

Toen de troep voor het eerst afsteeg, kreeg hij gelegenheid om iets te eten en te drinken, maar dadelijk daarna

werden hem handen en voeten weer gebonden.

De rust werd gehouden in de schaduw van een klein bosje van dadelpalmen. Hier was water te vinden, en de lederen flessen werden leeggegoten en met vers water weer gevuld.

Men bleef hier bijna twee uren, want de hitte was zo moorddadig, dat het onmogelijk was, de reeds vermoeide paarden verder voort te drijven.

Raffles sliep, ofschoon hij stevig gebonden was, twee uren aaneen zo rustig als in zijn eigen bed. Hij was er de man niet naar, om vooruit te lopen op de dingen die komen moesten en als een van die dingen de dood was, dan behoefde dat niet te beletten, nu hij nog leefde, de rust te genieten, die hij behoefde.

Laat in de namiddag werd de tocht voortgezet. Tot dusverre had men in de verte nu en dan een paar hutten gezien, en dan steeds in de nabijheid van een der kleine meren, die men daar vrij talrijk aantreft, maar nu werd de eentonigheid van het landschap urenlang door niets meer gebroken. Een ware zandzee strekte zich voor hen uit.

Maar de aanvoerder vergiste zich geen enkel ogenblik en scheen zo zeker op zijn doel af te gaan, alsof hij langs een gebaande weg trok.

Nadat de zon in een overdadige violette kleurengloed achter de kim was verdwenen, trok de kleine troep nog een paar uren verder, waarna het bivak werd opgeslagen aan de voet van een kale rots, die nog hitte uitstraalde, ofschoon de zon al twee uren verdwenen was.

Als Raffles al het voornemen mocht hebben gehad, zich zonder enig hulpmiddel weer in de woestijn te wagen, dan zou hem dit toch onmogelijk zijn gemaakt door de scherpe bewaking, die op hem werd uitgeoefend.

Niet zodra had Raffles dit bemerkt of hij legde zich glimlachend op een zijde op een leger van takken en stro, en sliep bijna onmiddellijk in, ondanks de touwen waarmee hij geboeid was.

Door de gedwongen houding echter voelden zijn ledematen pijnlijk aan, toen hij bij het krieken van de dag ontwaak-

te. Gelukkig werden de touwen losgemaakt, toen de tocht moest worden hervat, daar het hem anders onmogelijk zou zijn geweest, een paard te berijden. Hij werd echter aan alle kanten omringd door soldaten, en aan vluchten viel niet te denken.

Wéér veranderde het landschap, want de bodem werd waterrijker, en daarmee nam de plantengroei toe. Het terrein werd heuvelachtig, de hitte werd minder drukkend, door de nabijheid van veel water, en Raffles genoot ondanks zijn toestand van de heerlijke natuur.

Een paar maal hief hij het hoofd op en staarde naar de lucht, die hij afzocht en tegen het middaguur meende hij in het Oosten een kleine stip te zien, die zich in een kring op grote hoogte bewoog.

Zou het zijn vliegmachine kunnen zijn? Zouden zijn vrienden als dat inderdaad het geval was, de kleine troep ruiters daar beneden bespeuren?

Daarboven hadden zij uitstekende kijkers. Zij moesten de troep dus al hebben ontdekt, en kunnen waarnemen, waarheen de gevangene vervoerd werd.

Als het ogenblik gunstig was, zouden zij zeker niets nalaten hem te redden.

Toen Raffles dit met zich zelf eens was geworden, kwam er juist een grote troep ruiters uit het noorden aanrijden, prachtige kerels op de schoonste paarden, die Raffles nog nooit gezien had. Allen droegen borstkurassen van blinkend koper. Het overige van hun lichaam was gestoken in een sneeuw witte stof, die er uitzag als zijde.

Zij waren ongeveer dertig in getal en gewapend met lange lansen en grote kromme zwaarden. De paarden waren fraai opgetuigd en Raffles begreep dat hij waarschijnlijk te doen had met de lijfwacht van de machtige heerser over Mandrapora.

Een hoofdman op een prachtige schimmel reed vooruit.

Het oog strak gevestigd houdend op Raffles sprak hij op gedempte toon enige woorden met de aanvoerder en Raffles meende te moeten begrijpen, dat die nacht een boodschapper was vooruitgezonden naar de hoofdstad, die

de heerser op de hoogte had gebracht van wat er was gebeurd.

De gehele troep trok nu verder. Ongeveer een uur later toen men op de top van een lage heuvel was aangekomen, die geheel met bos was overdekt, lag plotseling Mandrapora voor hem, en onwillekeurig slaakte Raffles een uitroep van bewondering.

Het was dan ook als een sprookje, die witte stad met de marmeren paleizen, de tempels met bronzen en zilve-

ren deuren, de heerlijke daktuinen, aangevuld tegen de helling van een lage berg, en bespoeld door de wateren van een brede stroom.

De stad was ommuurd, en telde zeven poorten. Om twee uur in de middag van die dag trok de stoet door een van die poorten, waarvan de geweldige bronzen deuren zich langzaam openden, de stad van Radja Gandar, en Mandrapora binnen.

HOOFDSTUK VI

KIJK OMHOOG, RADJA !

Raffles had horen spreken van deze en andere steden, en hij wist, dat het bijna onmogelijk was voor een blanke ze te bereiken. De bevolking was vijandig gezind en merendeels waren deze sprookjessteden van de bewoonde wereld gescheiden door brede gordels van woestijnzand.

Maar er waren ook nog plaatsen, verborgen in de binnenlanden, waar stellig nog nooit een blanke een voet had gezet. In geheel Mandrapora zag hij geen enkel Westers gezicht. Het waren allen Hindoes, heren en slaven, soldaten en priesters, vrouwen zag hij slechts weinig. De meesten bevonden zich op de koele binnenplaatsen achter die witte gesloten muren met de kleine, smalle, getraliede ramen.

De stad was voortreffelijk onderhouden, en rein. Hij zag troepen slaven onder leiding van een reusachtige Mongool, die met bezems de straten schoon hielden.

Raffles zag een enkele auto. Of de oude Radja had een afkeer van het nieuwe vervoermiddel, of hij had er misschien nog nooit van gehoord.

Wel zag hij enkele door paarden getrokken wagens, de meeste van zeer

fraai model, zoals men ze nergens anders ter wereld zou kunnen vinden.

De stad was klein, wat het aantal huizen betreft; zij leek slechts groot, omdat die huizen ver uiteen waren gebouwd, en omringd door tuinen, die soms ware parken waren.

De kleine troep bereikte een soort plein, in het midden waarvan een fontein opspoot, waarvan het water parelend viel in een grote, marmeren kom van wel tien meter doorsnede, en versierd met een achttal beelden, die de meesterhand verrieden.

Een fontein in het midden van de woestijn. Het moest schatten gekost hebben om iets dergelijks hier aan te brengen.

Eensklaps werd Raffles' oog getroffen door een huis, groter dan alle anderen en dat ongetwijfeld het paleis moest zijn van de Radja. Het hoofdgebouw had een enkele verdieping, en een plat dak, ingericht als een hangende tuin, vol palmen en struiken, en reusachtige kuipen met bloemen. Daarnaast verhieven zich torenhoge hoekgebouwen, met ronde koepeldaken, kantelen en boogvensters. Dit paleis moest miljoenen gekost hebben, want de gevel was op-

getrokken uit het zuiverste witte marmer. Het grote voorplein was afgesloten met een verguld hek en in het midden daarvan was een deur, ter weerszijden bewaakt door twee bronzen gevleugelde monsters.

Juist op het ogenblik dat de kleine troep arriveerde, werd het levendig op het plein. In het paleis ging een poort open, waarvan de twee koperen deurhelften, langzaam vaneen weken en doorgang verleenden aan een kleine stoet ruiters. Raffles herkende aanstonds de voorste man. Het was Radja Gandar. Hij zat op een zwart paard, glanzend van huid, opgetuigd met rood leder en werd gevolgd door een achttal mannen. Daarachter liepen enige half-naakte mannen, die met moeite een jong wit paard in bedwang hielden, dat slechts een hoofdstel droeg, waaraan een lange lederen riem was bevestigd.

De hoofdman hield halt voor het hek, tussen de beide gevleugelde monsters en Raffles keek naar de Radja, die een waarlijk vorstelijke indruk maakte, gezeten op een paard, zo mooi, als Raffles zelden had gezien.

Maar aldra werd zijn aandacht naar iets anders getrokken. Een man had zich op de rug van de schimmel geslingerd, om er het volgende ogenblik weer af te worden gegooid door het jonge dier, dat niets op zijn rug scheen te dulden.

Men had blijkbaar met grote moeite het paard een hoofdstel aangedaan, met een Spaans bit, dat gruwelijke pijn veroorzaakte aan het weke mondvlies, als men te ruw aan de teugels trok. Gezadeld was het nog niet. Vier, vijf malen poogde een der stalknechts het met koper beslagen zadel op de rug van het weerbarstige paard te werpen, en even zovele malen schudde het dier dat onbekende, zware ding af, en trachtte zich los te rukken van de lange riem. Zes sterke mannen waren nauwelijks in staat, het paard in bedwang te houden, dat steigerde en achteruit schoppte.

Eindelijk hield Raffles het niet langer uit, en riep zo luid hij kon:

— Jullie martelen het dier. Dat is niet de manier om een paard te tem-

men.

De Radja wendde langzaam het hoofd in de richting van de spreker. Toen dreef hij zijn paard tot vlak bij het vergulde hek, en keek uit de hoogte op de gevangene neer.

Er lag een wrede, koude, hooghartige trek op zijn gelaat, terwijl hij op de westerling neerzag. Toen vroeg hij kort af, zich tot de hoofdman wendend:

— Is dit de man? Breng hem bij mij.

Het hek werd geopend, een kort bevel klonk, en een paar mannen snelden toe. Gandar steeg van zijn paard, en trad afgemeten op de gevangene toe. Waarlijk koninklijk zag hij er uit in het gewaad van witte zijde, de broek die nauw om de enkels sloot, de rijlaarzen van zacht, wit leder, reikend tot even onder de knie, en de kunstig gewonden tulband, met de reigerveer, die door een diamant zo groot als een hazelnoot werd vastgehouden.

Van de schouders hing een lange mantel, eveneens van witte zijde, gevoerd met een pauwblauwe stof. Van de rechter schouder tot aan de linker heup liep een brede bandelier van bronskleurig fluweel bestikt met gouddraad en parels, waaraan een groot, krom zwaard hing, in een schede van blauw leder.

Hij bleef vlak voor Raffles staan en vroeg in voortreffelijk Engels:

— Men heeft u aangetroffen binnen de omheining van het heilig tempelgebied. Gij hebt onze wetten geschonden, maar men heeft mij gerapporteerd dat gij en uw vrienden nog iets veel ernstigers hebt gedaan. Gij hebt een Suttee belet. Weet gij wel, vreemdeling, dat gij u daardoor vergrepen hebt aan onze heiligste voorschriften? Weet gij dat gij daarom des doods schuldig zijt?

— Ik heb gedaan wat ik mijn plicht achtte, antwoordde Raffles eenvoudig. Ik ben een Engelsman, en ik kon niet dulden, dat voor mijn ogen een jonge onschuldige vrouw, een kind nog, een gruwelijke vuurdood moest sterven.

Raffles had met opzet bloemrijke taal gebruikt. Hij zag dat het gelaat van de Radja op zonderlinge wijze ver-

trok, en dat er een schuwe, gejaagde uitdrukking kwam in de heerszuchtige, zwarte ogen. Het duurde evenwel maar een seconde, toen zei de Radja.

— Dit gaat u niet aan, Engelsman. Er werd gehandeld naar de voorschriften van onze godsdienst, naar de wetten van dit land, naar de eisen van onze hogepriesters.

— Dan is het vreemd dat gij niet tegenwoordig waard bij de Suttee, Radja want uw hogepriesters eisen ook, dat de naaste bloedverwant van de dode aanwezig is bij de ter doodbrenging van diens weduwe.

Een ogenblik leek het alsof de jonge vorst zich op de onbeschaamde vreemdeling wilde werpen. De aderen aan zijn slapen zwollen, en hij liet een sissend geluid horen. Maar hij wist zich te beheersen. Zijn ogen gingen in het rond, trots en koel, en monsterden de onbewogen bruine gezichten van zijn onderhorigen, die op enige afstand stonden. Toen wendde hij langzaam het gelaat weer naar Raffles toe, en deze zag het zelfde raadselachtige licht in de donkere ogen, toen de vorst op zachte toon vroeg:

— Hoe weet gij dit? Gij schijnt goed bekend te zijn met de gebruiken van dit land.

— Ik ken uw gebruiken, en zeden, maar ik ken ook die van mijn eigen ras. Die schrijven mij voor, alles te doen wat mogelijk is, om een vrouw te redden die tegen haar zin de brandstapel moet beklimmen, om een oude man in de dood te volgen, wiens echtgenote in de ware zin des woords zij nimmer geweest kan zijn. Een jong meisje, een maagd nog, te slachtofferen op een brandstapel, is barbaars, een mens onwaardig.

Er vloog een vale tint over het jonge, trotse gezicht en de Radja zei ruw, en bevelend:

— Zwijs. Dat gaat u niet aan.

Hij liet zijn stem weer dalen en vroeg bijna fluisterend:

— Gij hebt dus die vrouw ontvoerd, naar mijn mannen mij berichten. Weet gij waar zij nu is?

— Neen, dat weet ik niet.

— Bedenk wel, vreemdeling, dat je

leven in mijn hand is. Tracht mij niet te bedriegen. Mijn macht hier is onbeperkt. Een wenk van mij is voldoende om je ter dood te doen brengen.

Op dit ogenblik klonk er een kreet, en een derde, ongelukkige staljongen werd tegen de grond gesmakt door het nog steeds steigerende en aan zijn teugel rukkende paard. De wenkbrauwen van de Radja trokken zich samen, en zijn tanden werden zichtbaar tussen het zwarte haar van zijn baard. Toen zei hij half toornig, half nieuwsgierig tot Raffles:

— Wat zeldet gij noeven teek van dat weerspannige paard? Hebt gij verstand van paarden?

— Genoeg om in te zien dat deze methode niet deugt voor dat paard daar ginds. Zij maken het dol met het Spaanse bit.

— Ik heb dit dier reeds een week, en niemand ziet kans het te berijden. Wilt gij daarmee zeggen, dat gij het wel kunt?

— In ieder geval zou ik het willen proberen, antwoordde Raffles kalm.

— Maak zijn touwen los, beval de Radja.

Onmiddellijk werd Raffles ontdaan van de koorden, die zijn polsen bijeen hadden gehouden. Hij wreef ze, tot de bloedsomloop hersteld was, en liep toen onbevreesd op de schimmel toe, die daar wijdsbeens stond te trillen van nervositeit.

Zes zwetende mannen hingen als hefware aan de lange riem, die aan de halster vast zat.

Raffles begon reeds uit de verte kalmereind tot 't paard te spreken, en greep het ineens in de neusgaten, kneep er in, en blies zijn verkoelende adem in de hete, dampende neusholten. Onmiddellijk kwam het paard een weinig tot rust, en liet toe, dat Raffles het tussen de ranke voorbenen op de borst klopte. De wilde gloed in de ogen verminderde zichtbaar.

Raffles begon met het Spaanse bit te verwijderen, vroeg om een gewoont bit, en kreeg er een, een inheems natuurlijk, dat er ook nog dreigend genoeg uitzag,

maar dat althans het dier niet zo wreed zou pijnigen.

Het kostte Raffles nog al wat moeite, het dier te dwingen, zijn bek weer te openen, maar tenslotte gelukte het toch, en liet zich zelfs zadelen tot grote verwondering van de Hindoes, terwijl Raffles het liefkoosde, en op zachte toon bleef toespreken.

Maar toen hij zich eenmaal snel en behendig in het zadel had geworpen, toen werd het dier weer woedend, maar toen baatte het niet meer. Raffles had te vaak en te lang omgegaan met volkomen wilde mustangs, dan dat hij het niet klaar zou spelen met dit dier. Hoe het de rug ook kromde, hoe het ook rond galoppeerde, hoe het ook op de achterpoten ging staan, en naar de benen van de ruiter hapte, niets hielp, Raffles bleef als vastgenageld in het zadel, totdat het dier uitgeput van vermoeidheid, zich gewonnen gaf, naar de teugel luisterde en al naar Raffles het wilde, draafde, stapte en galoppeerde. Raffles bracht het tenslotte, terwijl het geheel met schuim en zweet overdekt was, tot vlak voor de Radja, die weer op zijn eigen paard was gestegen, en die de dressuur met aandacht had gevolgd.

Hij wierp Raffles een lange, onderzoekende blik toe, en zei:

— Gij hebt gedaan, wat mijn beste temmers in een week niet vermochten. Gij zult hier blijven, om mijn paarden te temmen en af te richten.

— Wel bedankt, Radja, voor deze benoeming, gij zijt dus niet van plan mij een kopje kleiner te maken? vroeg Raffles.

Gandar lachte zachtjes en zei:

— Het zal van zeer veel dingen afhangen, of gij het leven zult behouden.

Het was duidelijk daar de hovelingen en soldaten zeer verwonderd waren over de lankmoedigheid van hun vorst. Er werden blikken vol haat op Raffles geworpen, maar die wist zich tenminste voorlopig beschermd door de jonge Radja.

Waarom hij hem spaarde, dat kon Raffles niet met zekerheid zeggen, maar hij dacht er het zijne van.

Hij begreep dat er iets was, dat hem voor de dood had gevrijwaard. Wat dat ook mocht zijn, Gandar koesterde jegens hem gevoelens, die niet alleen het gevolg waren van zijn kennis van wilde paarden alleen. Er zou wel iets anders achter zitten.

Er klonken enige korte bevelen, en een paar soldaten snelden weg.

Gandar zei, en Raffles bemerkte tot zijn vreugde, maar ook tot zijn verwondering, dat de toon van de vorst veel milder was geworden.

— Gij zijt mijn gevangene, maar ik zal u niet in boeien laten slaan. Gij zult in een van de vleugels van mijn paleis uw verblijf krijgen. Het paard dat gij nu berijdt, kunt gij voorlopig behouden. Speelt gij polo?

— Ik speel het vrij goed, Radja.

— Ik heb veertig goede Schotse ponny's laten komen. Gij moet er uw oordeel over zeggen.

Zij reden op dat ogenblik ver voor de anderen uit, naast elkaar in de richting van het wit marmeren paleis.

Gandar wendde het hoofd om, en onder de bescherming van zijn lange mantel legde hij plotseling de hand op Raffles linker arm, en vroeg, recht voor zich uitziende, en weer in het Engels:

— Waar is zij? Waar is Aminda?

De klank van de stem, de uitdrukking van de ogen onthulden Raffles alles. Hij had het vermoed, en nu had hij zekerheid. Deze jonge vorst had voor de tedere, maagdelijke weduwe van zijn gestorven oom liefde opgevat. Daarom had hij bij de Sutte niet aanwezig willen zijn, die hij echter onmogelijk had kunnen beletten.

Op even zachte toon gaf Raffles ten antwoord:

— Gij vraagt waar Aminda is? Richt uw ogen recht omhoog, Radja. Daar is zij.

Met een ruk hief de Radja het hoofd op.

Heel hoog in de blauwe lucht bewoog zich een glanzend, grijs puntje snel in oostelijke richting.

Het was de Duivel der Lucht.

HOOFDSTUK VII

IN LIEFDE VEREEND

Aan het uur dat nu volgde had Raffles ruimschoots voldoende om goed inzicht te krijgen in de stand van zaken in deze vreemde, onbekende uithoek van India.

Dat Gandar zulk uitnemend Engels sprak, even als de kleine Aminda was volstrekt niets bijzonders. Beiden hadden, hoewel niet op dezelfde tijd, meer dan twee jaren de lessen gevolgd op een Engelse school. Gandar was teruggekeerd met een grondige kennis van het Engels en met een dun laagje Westerse beschaving, dat echter nooit geheel zijn inborst en zijn geestesgesteldheid van Hindoe kon verbergen. Het sleet dan ook zeer snel weer af. Hij las enige Engelse boeken, en wierp ze verachtelijk in een hoek. De slappe genoegens, de onbeduidende vreugden, de kleurloze hartstochten, daarin beschreven, konden de man met zijn vurig heersersbloed niet behagen. Hij reed liever op een van zijn snelle paarden achter de herten, of jaagde op de rug van een olifant op de tijger, of speelde polo met de hoogstgeplaatste edellieden uit zijn gevolg. Maar volkomen vrij was hij nooit. En na de dood van zijn oom, wiens enige nabestaande, dus wiens op-

volger hij ook zou zijn, minder dan ooit. Wat Aminda aangaat, zij was op haar twaalfde jaar in het huwelijk verbonden met de oude Radja, die toen reeds ziekelijk was, oud en zwak. Ternauwernood had zij de oude man tijdens haar zogenaamd huwelijk enige malen gezien. Maar dat had niet belet, dat men haar naar de brandstapel had verwezen, volgens het oude gebruik, alsof zij jarenlang zijn trouwe gade was geweest.

Maar als zijn onderdanen hadden kunnen vermoeden, dat Gandar liefde had opgevat voor de vrouw, die dan toch in naam de echtgenote was van zijn oom, dan zou dit voor hem zeer onaangename gevolgen hebben gehad.

Dit alles vernam Raffles voor een klein deel van de zwijgzame Radja zelf, en voor een groot deel van een oude babbelzieke vrouw, rimpelig als een overjarige granaatappel, die zijn voedster bleek te zijn geweest, en die een blinde liefde en verering voor de knappe jonge vorst koesterde.

De vrouw heette Lakmee, ze was vijftig jaar, en dus zeer oud volgens hindoe begrippen, en zij had, wonderlijk genoeg, dadelijk genegenheid opgevat voor die blanke, die zoveel belang scheen

te stellen in haar jonge meester. En toen een der soldaten haar in een hoekje fluisterend had verteld, dat die blanke de jonge weduwe gered had van de brandstapel toen werd hij voor haar een halve godheid, want Aminda stond haar op zijn minst even na als de jonge vorst.

Zij was het, die in een zonderling mengseltje van Hindostanisch en Engels dit alles aan Raffles onthulde, die overigens al heel wat had vermoed.

— Maar waarom is hij er niet met haar van door gegaan met zoveel geld als hij bergen kon? vroeg Raffles verbaasd.

Lakmee keek verschrikt om zich heen ofschoon er niemand in de buurt was, en had fluisterend geantwoord:

— Zwijg toch, blanke. Dat zou hen beiden het leven hebben gekost. De Radja is de gevangene van zijn eigen volk, en de laatste van zijn geslacht.

— En als hij toch vluchtte? had Raffles aangedrongen, en het op sidderende toon gegeven antwoord had geluid:

— Dan zouden zij hem volgen. Hij wordt onafgebroken bewaakt. Zij zouden het dadelijk weten, als hij zijn paleis verliet, en hij zou niet ver komen door de wildernis. Om ons heen is een ring van zand, acht dagen reizens breed. Slechts hier en daar is water. Binnen enkele uren zou men hem hebben achterhaald.

Toen was aan het gesprek een einde gemaakt door de komst van een soort stalmeester, die Raffles hoffelijk maar met aandrang uitnodigde, zijn eigenschappen als paardendresseur te tonen. Hij kreeg een paar koppige onhandelbare dieren voorgezet, die zijn gedachten geheel in beslag namen, maar toch wierp hij nu en dan nog eens een blik omhoog, maar de grijze stip was verdwenen, naar het scheen. Toch wist Raffles dat de vliegmaschine in de buurt moest zijn, want Brand had natuurlijk moeten begrijpen, dat Raffles alleen maar naar die wonderlijke stad van wit marmer gevoerd had kunnen worden, en het was zelfs mogelijk, dat hij door zijn kijker Raffles te midden van de troep ruiters had herkend. Nu zou hij zeker het gunstige ogenblik afwach-

ten, om te landen, en in de stad door te dringen. Er waren lichtseinen aan boord, blauwe, groene, rode en witte lichtkogels en Raffles zou slechts geduldig op het vallen van de nacht behoeven te wachten.

De maaltijd waaraan hij des namiddags deel nam, overtrof alles in rijkdom, wat zelfs Raffles zich had kunnen voorstellen, ofschoon hij op dit punt toch reeds heel wat had beleefd. Tot het minste stuk vaatwerk was uit zuiver goud vervaardigd, en de prachtige, zware ebbenhouten tafel boog, bij wijze van spreken door onder het gewicht van die kostbaarheden. De spijzen waren exotisch maar zeer smakelijk, en werden opgediend door zwijgende, schone slavinnen. Vrouwen namen er voor het overige niet aan de maaltijd deel. Tien hovelingen waren om de grote tafel geschaard. De Radja die aan het hoofd zat, scheen in zwaarmoedige gedachten verdiept te zijn, en sprak weinig. Nu en dan voelde Raffles zijn blik als vragend op hem rusten. Maar de hovelingen keken wantrouwend, en met sombere blikken naar de vreemdeling, en het was duidelijk te bemerken dat zij het niet eens waren over de biezondere eer die de Engelsman werd aangedaan. Zij begrepen niet dat men die heiligschennis, die ongelovige giaur niet onmiddellijk door de beul het hoofd had laten afslaan.

Raffles bemerkte deze vijandige houding zeer goed, maar hij bleef beminnelijk en rustig praten, en antwoordde op de weinige vragen, welke Gandar hem stelde, en die meestal betrekking hadden op het leven te Londen.

De maaltijd, die plaats vond in een der fraaiste, grootste zalen van het paleis, duurde bijna twee volle uren. Er werd een soort appelwijn geschonken, in kristallen roemers en de slavinnen gingen rond met de geurige, zwarte dunne sigaren, die de Hindoe zo gaarne rookt.

Voor de maaltijd ten einde was had Gandar zich zuchtend van zijn ivoren zetel verheven, en was met gebukt hoofd heengegaan, op eerbiedige afstand gevolgd door twee hovelingen.

Raffles begaf zich daarna weer naar het voorplein, en hervatte zijn taak, toen de ergste hitte van de dag voorbij was. Hij wist dat hij voortdurend werd bespied; geen beweging kon hij doen of hij voelde een paar gitzwarte ogen vorsend op zich gericht.

Natuurlijk had hij zich de tijd ten nutte gemaakt om de omgeving van het paleis aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Zo had hij ontdekt dat zich aan de achterzijde van het marmeren gebouw een groot grasveld uitstreckte, ongeveer viermaal zo groot als een voetbalveld, en waarvan de bestemming niet miskend kon worden door een sportsman als Raffles was. Het was een poloveld, glad als een biljartlaken, uitmuntend onderhouden en aan alle kanten omgeven door palmen, zodat de toeschouwers van de schaduw konden genieten. Aan de rechterzijde daarvan stonden de uitgestrekte stalgebouwen en links de gebouwen voor de slaven en slavinnen. Een deel van de soldaten had hun kwartier in het paleis zelf, en wel in een der hoektorens. De achterzijde van het paleis had verscheidene ramen, maar slechts één grote middendeur, waarboven een breed balkon, voorzien van een zonnescherm, zodat de vorst, als hij dat verkoos, een polowedstrijd kon gadeslaan, zonder zijn paleis te verlaten.

De gehele namiddag zag Raffles Gandar niet meer terug. Pas bij het avondmaal, voelde hij weer de raadselachtige zwarte ogen nu en dan op zich gericht. Maar de vorst sprak in het geheel niet.

Toen hij weer op het voorplein kwam, hoorde Raffles eensklaps, zeer verwijderd naar het hem voorkwam, het gebrom van een motor. Hij keek naar de lucht, maar er was niets te zien. Toch werd het geluid sterker, voortdurend sterker, tot het opeens zweeg.

Raffles begaf zich naar binnen, en zocht de wenteltrap op, die naar de daktuin voerde. Hij bereikte die ook, maar met twee soldaten vlak op zijn hielen.

Hij deed echter of zij er niet waren, en nam rustig plaats op een marmeren bank, met het gelaat naar het noorden gewend. Een heerlijke koel-

te was gevolgd op de hitte van de dag. Het was inmiddels donker geworden. Raffles zat zo zeker een half uur, toen er plotseling een schok, door hem heenging. Zijn scherp oog had een lichtschijnsel waargenomen, dat bijna dadelijk weer uitdoofde. Daarop verscheen het weer, duurde wat langer en doofde opnieuw. En dat ging zo voort, wel vijf minuten achtereenvolgend, met ongelijke tussenpozen. Het was onmogelijk te bepalen, hoe ver dat licht zich bevond, en op welke hoogte van de grond, maar in ieder geval bleef hij turen naar dezelfde plek, want dat zijn vrienden hem met morsetekens trachtten te bereiken, had Raffles reeds na het eerste attentiesein bemerkt.

Hij haalde zijn aansteker te voorschijn, en liet spelenderwijs het vlammetje voor korte of langere tijd aanflitsen. Het was maar een kleine vlam, maar in een donkere nacht, als er geen andere lichten zijn waar te nemen, kan men zelfs een lucifer wel op een kilometer afstand zien branden.

Juist toen Raffles met zijn boodschap gereed was, scheen een der soldaten achterdocht te krijgen, want hij kwam naderbij, en verbood op ruwe toon dat lichtspelletje. Raffles stak kalm zijn zwarte sigaar aan, stond op, en ging op een andere plek zitten.

Nog een uur lang genoot hij van de frisse, geurige lucht. Het was volkomen stil geworden in de paleisstad, en nergens was enig licht te bespeuren. Nu en dan kwam de maan van achter een wolk te voorschijn.

Omstreeks half tien begaf Raffles zich naar binnen en naar het vertrek dat hem was aangewezen, en dat zeker niet onderdeel voor een kamer in het best ingerichte hotel. Het rustbed van rozenhout, met zilver ingelegd, moest een fortuin gekost hebben. Er was een marmeren wasbekken, groot als een fontein, en voor het hoge raam hingen zijden gordijnen, met gouddraad doorweven. Van de zoldering hing een albasten lamp af, gevuld met goudgele olie, waarop de brandende pit dreef.

Niet zodra had Raffles de deur dicht gedaan, die geen sleutel had, en even-

min een grendel, of hij hoorde de regelmatige stap van een soldaat, die voor de deur de wacht liep.

Het was dus wel degelijk een gevangenis waarin hij zich bevond, al was zijn cel dan ook nog zo fraai gemeubeld.

Hij bleef een ogenblik in gedachten staan, keek naar het hoge, smalle raam met de dikke tralies, luisterde even aan de deur, en wierp zich, zo goed als geheel gekleed, op het bed en trok het zijden dek over zich heen. Een minuut of tien later begon hij te kreunen steeds luider, en daarbij scherp luisterend.

Een paar malen gingen de regelmatige schreden zijn deur voorbij, maar toen hielden zij op, de deur werd plotseling geopend, en de soldaat met het blanke zwaard in de vuist, verscheen op de drempel. De albasten lamp was blijven branden. De man keek naar de Engelsman die in een zonderlinge gekromde houding in het bed lag, en die steunde alsof hij zeer ziek was. De bewaker kwam naderbij en boog zich over hem heen, binnensmonds mompend.

Op hetzelfde moment trof de vuist van Raffles hem met geweldige kracht tegen de kin. De slag was raak. De man zakte zonder enig geluid te geven voor het bed in elkaar, voor het eerst van zijn leven op westerse wijze knock-out geslagen.

In een ommezien was Raffles het bed uit, stopte de man een stuk van een beddelaken in de mond, en bond met een dik gordijn koord stevig zijn armen en benen, waarop hij hem zodanig aan het zware bed vastbond, dat de man zich niet kon verroeren.

Daar Raffles geen wapens had ontam hij de man zijn dolk, en liet die in zijn zak glijden. Hij sloop naar de deur en luisterde aandachtig, maar niemand scheen het geluid van de val te hebben gehoord, die gesmoord was door de dikke berenvacht, welke voor het bed lag.

Raffles liep onhoorbaar de gang in, na de kamerdeur te hebben dicht gedaan, ging een dwarsgang voorbij, en

bereikte het dubbele deurraam hetwelk toegang gaf tot het balkon aan de achterzijde van het paleis. Behoedzaam opende hij die deuren. Hij bukte zich zo diep mogelijk want de maan scheen juist op het balkon. Hij had zijn zaklantaarn gelukkig bij zich, en gaf een paar seinen, tussen een tweetal marmere pilaren van de ballustrade door, en zo dicht mogelijk boven de vloer van het balkon.

Er kwam bijna onmiddellijk antwoord. Een licht schitterde tussen de palmbomen aan de overzijde van het poloveld. Het duurde maar kort, maar het hart van Raffles sprong op van vreugde. Hij begon het koord los te wikkelen, waarvan hij zich voorzien had, maar hield daar eensklaps mee op en greep naar zijn dolk, want er werd een hand op zijn arm gelegd.

Hij draaide zich om en keek in het vertrokken, verschrikte gezicht van Lakmee, de oude voedster.

— Je wilt vluchten, vreemdeling? Je vrienden zijn daar? Je wilt vluchten met je grote wondervogel? O, neem hem dan mee. Hij lijdt. Hij lijdt meer, dan hij zelfs mij durft bekennen. Zij is daar, niet waar, daarginds? Hij weet het en hij is wanhopig. Hij heeft met u willen spreken, maar het is hem belet. Overal zijn spiedende ogen. Neem hem mee, hij zal er u voor zegenen, dat weet ik zeker.

Een ogenblik slechts stond Raffles in beraad. Hij zelf had niets anders te doen dan een touw vast te maken aan de pilaren van het balkon en zich te laten zakken. Slechts de breedte van het poloveld lag tussen hem en de vrijheid. Maar de Radja was jong, en hij wilde weg uit deze vergulde kooi om zich te verenigen met de vrouw die hij lief had. Die vorst had hem straffeloos kunnen doden, maar hij had hem het leven geschonken. Hij moest hem dus trachten mede te nemen, nu hij dat wenste.

Zacht zei hij tot de vrouw, zich tot haar overbuigend:

— Waar slaapt je meester? Hoe kan ik hem bereiken? Waar zijn zijn bewakers?

— Ik zal u de weg wijzen. Voor de deur van zijn slaapkamer houden altijd

twee soldaten de wacht.

— Gandar kan dus zijn slaapkamer niet eens verlaten, als hij dat wil? Zullen de soldaten het hem beletten?

— Neen. Maar zij zullen hem zwijgend op de voet volgen.

— Bevindt er zich geen raam in het slaapvertrek?

— Twee ramen, maar smal en getralied, en zeer hoog.

Raffles dacht nog een ogenblik na, en zei toen zacht:

— Wacht. Dit is een te moeilijk werk voor mij alleen.

Snel seinde hij door middel van zijn zaklantaarn:

«Laat Henderson dadelijk hier komen. Ga op het licht af. Van het balkon hangt een knopentouw af. Neem een windpistool mee.»

Hij wikkelde nu het touw los, maakte er enige stevige knopen in, en bond toen het ene einde aan de marmeren ballustrade vast.

De man en de vrouw wachtten in de grootste spanning. Alles bleef stil. Maar een paar minuten later meende Raffles een donkere gedaante te zien naderen die haastig op het balkon toetrad. Er klonk een zacht waarschuwend gesis en toen werd het touw strak getrokken. Een ogenblik daarna verscheen het hoofd van Henderson boven de rand van het balkon, en fluisterde:

— Geef mij maar een touw ladder, mylord. Ik was bang, dat dat verrekte touw me niet zou houden. Maar hier ben ik. Wat moet er gebeuren?

— Luister. Wij gaan de Radja bevrijden. Voor de deur van zijn kamer staan twee gewapende soldaten, maar zonder vuurwapens. Als het kan moeten wij hen onverhoeds overvallen, zonder al te veel lawaai te maken. Je hebt het windpistool?

— Met nog vier patronen, mylord.

— Goed. Geef hier. Ik wil hen niet doden. Zulk een kogel is voldoende om hen te bedwelmen.

Lakmee had in grote spanning en bevend geluisterd naar die woorden, die zij niet begreep, en op een wenk van Raffles sloop zij op haar blote voeten de gang in, telkens stil staande, met

de vinger op de lippen, sloeg tot twee maal een hoek om, en stak toen heel voorzichtig het hoofd vooruit teneinde om een derde hoek heen te kunnen zien. Zij trok haar hoofd snel weer terug, en stak twee vingers op.

Raffles trok haar achteruit, en keek op zijn beurt behoedzaam om de hoek. Hij zag een zeer ruime galerij, meer dan acht meter breed, verlicht door twee albasten lampen. Schuin tegenover hem was een hoge, ebbenhouten deur, en aan weerszijden daarvan, alsof zij uit brons waren gegoten, stonden twee gewapende soldaten, met de lans aan de voet, en het zwaard op de heup.

Raffles aarzelde niet langer, maar hief het windpistool op, richtte op de dij van een der mannen en drukte af. Er klonk een geluid als een zwakke zweepslag, en de soldaat gleed langzaam langs de deurpost ineen. De andere niet begrijpend wat daarvan de oorzaak was, knielde neer, en voor hij zich weer kon oprichten waren Raffles en Henderson boven op hem. Tijd om een kreet te slaken, kreeg de soldaat niet, want Henderson sloeg hem tamelijk onzacht met zijn korte knuppel in de nek.

Reeds was Raffles over het slappe lichaam heengestapt, en opende de deur.

Gandar moest iets gehoord hebben en wakker zijn, want hij stond reeds voor zijn uit massief zilver gedreven bed, met zijn rechterhand om de greep van zijn zwaard.

— Trek direct de nodige kledingstukken aan, steek zoveel mogelijk van uw juwelen bij u, en volg mij, tenminste als gij wilt, zei Raffles zacht.

Het scheen als toverwoord te klinken. Het leek wel alsof de vorst op iets dergelijks gerekend had, want hij haalde een zilveren kistje onder een kussen te voorschijn, dat zeer zwaar scheen te wegen. Hij zette dit gereed, trok snel zijn overkleed aan, schoof de roodleren schoenen aan zijn voeten, hing het zwaard om en zei op hese toon, na een blik in het rond te hebben geworpen:

— Ik ben gereed, en ik volg u. Het leven heeft voor mij geen waarde, als ik haar niet kan bezitten.

Hij keek zelfs niet om naar de twee soldaten, vroeg niet of zij dood waren, of slechts gewond, zag nauwelijks de voedster, die in het langsgaan zijn hand greep, en er hartstochtelijk haar lippen op drukte.

Hij was en bleef de heerser.

Raffles voerde hem snel naar het balkon terug, en de drie mannen lieten zich zakken langs het knopentouw.

Zij waren midden op het veld toen de vlucht ontdekt werd. De staldeuren vlogen open, en twee soldaten kwamen gillend en met hun zwaarden zwaaiend aanrijden.

— Schiet op de paarden James, beval Raffles kortaf.

Maar vóór Henderson zijn revolver had kunnen trekken, klonk er een scherpe knal van onder de palmen, en een der paarden, als door de bliksem getroffen, stortte neer, zijn ruiters mee-sleurend.

Het andere paard sloeg door de schrik op hol.

Het volgende ogenblik hadden de drie mannen de rand van het poloveld bereikt, waar Brand, met het nog rokende geweer in de vuist, hen toeriep!

— Vlug. De vliegmaschine staat hier vlakbij.

Tien seconden later waren allen aan boord, en met een machtig geluid, als een zegevierende adelaar, verhief het toestel zich in de lucht. Achterin zaten Gandar en Aminda dicht tegen elkaar aangedrukt.

Een half uur later landde de machine op nauwelijks tien minuten gaans van een grote stad, ver in het zuiden en Gandar, Aminda vast omsloten houdend, richtte zijn donkere ogen op het gelaat van Raffles, en zei:

— Ik vrees dat ik u dit nooit zal kunnen vergelden, vreemdeling, wiens naam ik zelfs niet ken. Maar neem dit als teken van mijn dank.

Een robijn, zeker zo groot als een okernoot viel in Raffles' hand.

— Ik geloof dat die steen veel geld waard is, zei Gandar glimlachend, maar tracht hem niet in India te verkopen, laat hem zelfs nooit zien aan een Hindoe. Het kan een blanke het leven kosten, als hij in het bezit wordt gevonden van het Oog van Vishnoe, de naam van deze steen. Vaarwel, en mijn dank.

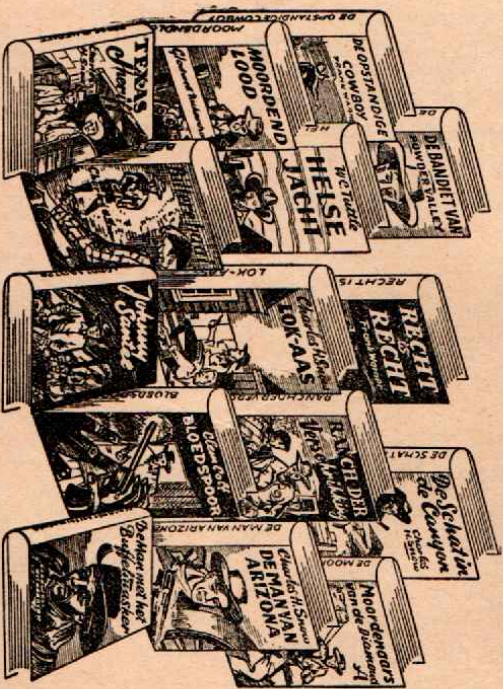

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De verdwenen robijn

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f.5.- of meer
met f.5.- per maand

1. Recht is Recht } beide door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } door Dennis Bardswell
3. Moordenaar van de Diamond-A } door Peter Field
4. De Bandiet van de Powder Valley } alle door Gladwell Richardson
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Colt
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffelmasker
10. Moordend Lood } alle door Gladwell Richardson
11. De Schat in de Canyon
12. De Man van Arizona } alle door Gladwell Richardson
13. Lokas } alle door Gladwell Richardson
14. Texas Sheriff } alle door Gladwell Richardson
15. Bittere Haat } alle door Gladwell Richardson

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f88.50. Nu slechts f44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f.5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f.44.25 / de 1e termijn van f. _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. I.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007